

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0033/2012

8.2.2012

SPRAWOZDANIE

w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.
(2011/2095(INI))

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego
i Bezpieczeństwa Żywności

Sprawozdawca: Chris Davies

Sprawozdawca komisji opiniodawczej (*):
Mario Pirillo, Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

(*) Zaangażowana komisja – art. 50 Regulaminu

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	23
OPINIA KOMISJI PRZEMYSŁU, BADAŃ NAUKOWYCH I ENERGII	26
OPINIA KOMISJA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI	33
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	39

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.

(2011/2095(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Plan działania na rzecz wprowadzenia konkurencyjnej gospodarki opartej na technologiach niskoemisyjnych do 2050 r.” (COM(2011)0112) oraz towarzyszące mu dokumenty robocze (SEC(2011)0288) i (SEC(2011)0289),
 - uwzględniając komunikat Komisji pt. „Analiza możliwości zwiększenia celu 20 %-owej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz ocena ryzyka ucieczki emisji” (COM(2010)0265) i towarzyszący dokument (SEC(2010)0650),
 - uwzględniając wnioski dotyczące wersji przekształconej (COM(2011)0656) i zmiany dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID) (COM(2011)0652) oraz dyrektywy w sprawie nadużyć na rynku (COM(2011)0651) w odniesieniu do uprawnień do emisji w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji,
 - uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej w dniu 23 października 2011 r.,
 - uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE,
 - uwzględniając art. 9 TFUE („klauzula społeczna”),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0033/2012),
- A. mając na uwadze, że około 90 stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, które są odpowiedzialne w sumie za ponad 80% światowych emisji (w tym kraje o gospodarkach wschodzących), poczyniło jednostronne deklaracje w sprawie ilościowych ogólnogospodarczych celów w zakresie redukcji emisji, choć deklaracje te nie są prawnie wiążące;
- B. mając na uwadze, że Parlament Europejski i Rada Europejska zadeklarowały dążenie do zapewnienia redukcji emisji gazów cieplarnianych na poziomie 80 - 95% do 2050 r.; zaznacza, że kurs orientacyjny na lata 2009–2050 sprawi, że cel redukcji do 2020 r. będzie mieścił się w przedziale 34–38% w porównaniu z 1990 r.;
- C. mając na uwadze, że Unia Europejska musi uzgodnić konkretne cele w zakresie redukcji emisji w celu zagwarantowania podstaw i ram prawnych dla niezbędnych aktów ustawodawczych i innych środków;

- D. mając na uwadze, że plan działania pokazuje, iż obecny cel klimatyczny na poziomie 20%, z czego ponad połowę można osiągnąć w oparciu o pozakrajowe działania offsetowe, nie stanowi części opłacalnej strategii ukierunkowanej na uzyskanie w 2050 r. redukcji na poziomie 80% w porównaniu z 1990 r.; mając na uwadze, że 80% to dolna granica przedziału 80-95%, który IPCC uznał za niezbędny w przypadku państw uprzemysłowionych, a który Rada Europejska przyjęła za cel UE do 2050 r.;
- E. mając na uwadze, że branża przemysłowa musi mieć jasny obraz europejskiej strategii niskoemisyjnej, wsparty pewnością regulacyjną, ambitnymi celami oraz dobrze zaprojektowanymi mechanizmami finansowania, w celu podejmowania długoterminowych inwestycji;
- F. mając na uwadze, że w interesie państw członkowskich jest zmniejszenie ich zależności od zagranicznych dostawców energii, w szczególności od krajów o problematycznej sytuacji politycznej;
- G. mając na uwadze, że Międzynarodowa Agencja Energetyczna obliczyła, iż obecna struktura kapitałowa implikuje wykorzystanie czterech piątych wszystkich emisji CO₂ związanych z energią i dozwolonych do 2035 r. w scenariuszu 450;
- H. mając na uwadze, że należy dokonać oceny i przeciwdziałać ryzyku, iż przy braku wystarczających wysiłków w skali światowej działania krajowe doprowadzą do zmian w udziale w rynku oraz do przejścia na mniej efektywne instalacje w innych krajach, powodując tym samym zwiększenie emisji na świecie, tj. ucieczkę emisji;
- I. mając na uwadze, że w raporcie Sterna szacuje się, iż koszt niepodjęcia działań na rzecz ochrony klimatu będzie równy utracie co najmniej 5% światowego PKB na rok;
- J. mając na uwadze, że produkcja i zużycie biomasy w charakterze źródła energii nie są z definicji neutralne w kontekście emisji;
- K. mając na uwadze, że należy uwzględnić aspekty społeczne w oparciu o instrument „oceny oddziaływania na społeczeństwo”;
1. uznaje korzyści dla państw członkowskich, a w odpowiednich przypadkach dla ich regionów, płynące z rozwijania gospodarki niskoemisyjnej; w związku z tym popiera przedstawiony przez Komisję plan działania na rzecz wprowadzenia konkurencyjnej gospodarki niskoemisyjnej do 2050 r. wraz z jego kursem orientacyjnym, poszczególnymi etapami redukcji emisji w gospodarstwach domowych o 40%, 60% i 80% odpowiednio do roku 2030, 2040 i 2050, a także zakresami etapów w poszczególnych sektorach, jako podstawę do przedstawiania wniosków dotyczących inicjatyw legislacyjnych i innych działań w zakresie polityki gospodarczo-klimatycznej; uznaje, że kurs orientacyjny i poszczególne etapy bazują na modelu PRIMES z myślą o przygotowaniu niezbędnych instrumentów ustawodawczych i regulacyjnych;
 2. wzywa Komisję do ustalenia celów pośrednich na rok 2030 i 2040 w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych, w tym konkretnych celów sektorowych, przede wszystkim w sektorze rolnym, wraz z ambitnym harmonogramem; uważa, że cele te powinny opierać się na krzywej zawartej pomiędzy obecnymi poziomami emisji, celem na 2020 r. oraz

zmniejszeniem o 95%, które ma nastąpić do 2050 r.;

3. wzywa Komisję do przedstawienia w ciągu dwóch kolejnych lat środków niezbędnych do osiągnięcia celów na rok 2030 przy uwzględnieniu przede wszystkim krajowych zdolności i potencjałów, a także postępu w zakresie działań na rzecz klimatu na szczeblu międzynarodowym;
4. uważa, że środki powinny być wprowadzane w skoordynowany, ekonomiczny i skuteczny sposób, z uwzględnieniem specyfiki państw członkowskich;
5. wzywa do większej spójności między wspólnotowymi programami i strategiami politycznymi, aby osiągnąć cele planu działania oraz zapewnić całkowite uwzględnienie jego priorytetów w nowych wieloletnich ramach finansowych na lata 2014–2020; stwierdza, że zwiększenie efektywności energetycznej o 20% pozwoliłoby UE na zmniejszenie własnych emisji CO₂ o 25% lub więcej do 2020 r. oraz że takie zmniejszenie byłoby nadal opłacalne w dążeniu do osiągnięcia długoterminowego celu zmniejszenia do roku 2050 emisji gazów cieplarnianych o 80–95% w stosunku do poziomów emisji z roku 1990; stwierdza, że, zgodnie z planem działania, mniej ambitne założenia spowodowałyby znacznie wyższe koszty w całym okresie; przypomina jednak, że opłacalność inwestycji należy zawsze oceniać w świetle budżetów państw członkowskich;
6. przypomina, że w okresie poprzedzającym konferencję klimatyczną w Durbanie Parlament Europejski wzywał do zwiększenia celu w zakresie redukcji emisji CO₂ ponad poziom 20% do 2020 r.;
7. podkreśla, że jasne cele w zakresie emisji będą bodźcem dla podejmowanych zawczasu potrzebnych inwestycji w badania naukowe i rozwój, opracowanie i wdrożenie z myślą o technologiach niskoemisyjnych, oraz że określenie długoterminowej strategii ma zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania, że UE zmierza w kierunku osiągnięcia uzgodnionego celu w postaci zmniejszenia emisji do 2050 r.;
8. wzywa Komisję do przedstawienia analizy kosztów i korzyści realizacji proponowanej ścieżki na szczeblu państw członkowskich, uwzględniając uwarunkowania krajowe związane ze zróżnicowanym rozwojem technologicznym, jak również z niezbędnymi inwestycjami (oraz związaną z nimi społeczną akceptacją), a także istnienie szerokiego zakresu możliwych warunków w wymiarze światowym;
9. podkreśla, że przejście na gospodarkę niskoemisyjną miałoby istotny potencjał w zakresie tworzenia dodatkowych miejsc pracy, jednocześnie zapewniając europejskiemu przemysłowi wzrost gospodarczy i przewagę konkurencyjną;
10. przypomina, że przejście na czyste technologie gwałtownie zmniejszyłoby zanieczyszczenie powietrza i zapewniło tym samym znaczące korzyści dla zdrowia i środowiska;

Wymiar międzynarodowy

11. zauważa, że ogólnoswiatowy rozwój i wdrażanie niskoemisyjnych technologii znacznie

przyspiesza swoje tempo, a ze względu na przyszłą konkurencyjność Europy niezbędne jest zwiększenie poziomu inwestycji w badania, rozwój i zastosowania związane z tymi technologiami;

12. stwierdza, że na pozycji lidera zrównoważonych innowacji naukowych i technologicznych Europę zaczynają zastępować inne części świata, wskutek czego UE może utracić przywódczą pozycję w dziedzinie technologii i stać się importerem netto tych technologii i związanych z nimi produktów gotowych; podkreśla zatem znaczenie europejskiej wartości dodanej w zakresie opracowywania i wewnętrznego wdrażania technologii i produktów, w szczególności tych zwiększających efektywność energetyczną i wykorzystujących odnawialne źródła energii;
13. podkreśla, że Chiny są światowym liderem pod względem mocy zainstalowanych farm wiatrowych, że wśród dziesięciu czołowych producentów turbin wiatrowych znajdują się producenci chińscy i indyjscy oraz że Chiny i Tajwan wytwarzają obecnie większość światowych paneli fotowoltaicznych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podejmowania działań mających na celu propagowanie w UE ekologicznego rozwoju i produkcji w zakresie zarówno takich, jak i nowych, innowacyjnych technologii, które są niezbędne do osiągnięcia ambitnych celów związanych z ograniczeniem emisji gazów cieplarnianych;
14. wzywa UE, by nadal odgrywała aktywną rolę w międzynarodowych negocjacjach mających na celu osiągnięcie ambitnego, wszechstronnego i prawnie wiążącego porozumienia; zauważa, jak ważne jest, aby UE podkreśliła swoje stanowisko i posłużyła jako wzorzec do naśladowania, wykazując korzyści i opłacalność gospodarki niskoemisyjnej; z zadowoleniem przyjmuje rezultaty konferencji w Durbanie w zakresie uzgodnienia jasnego harmonogramu w odniesieniu do międzynarodowego porozumienia obejmującego okres po 2012 r. oraz zgody co do tego, że kraje o największej emisji, bez względu na stan rozwoju ich gospodarki, muszą przyjąć ambitne i wystarczające cele w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych;
15. podkreśla, że UE musi w dalszym ciągu prowadzić konstruktywne działania w ramach globalnych negocjacji w dziedzinie klimatu oraz że konieczny jest dalszy rozwój europejskiej dyplomacji klimatycznej pod egidą ESDZ;
16. podkreśla, że głównym wyzwaniem dla zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej jest zapewnienie włączenia strategii w dziedzinie zmiany klimatu we wszystkie kluczowe obszary działalności związane z energią, transportem, rolnictwem, edukacją, innowacją itp.;
17. podkreśla, że opóźnienie światowych i europejskich działań w dziedzinie klimatu doprowadziłoby nie tylko do zwiększenia kosztów realizacji celów na rok 2050 w wyniku zaangażowania inwestycyjnego w przedsięwzięcia wysokoemisyjne i spowolnionego procesu kształcenia technologicznego, lecz także pod względem utraty przez UE innowacyjnej wiodącej roli w dziedzinie badań, tworzenia miejsc pracy i wytyczania drogi dla bardziej ekologicznej zrównoważonej gospodarki; zaznacza ponadto, że opóźnienie działań w odniesieniu do 2020 roku doprowadzi do zmniejszenia potencjału ograniczenia emisji w roku 2030 i później;

18. przypomina, że łączny poziom emisji ma decydujące znaczenie dla klimatu; zauważa, że nawet w przypadku osiągnięcia celów redukcji na poziomie 30% w 2020 r., 55% w 2030 r., 75% w 2040 r. i 90% w 2050 r. UE wciąż odpowiadałaby za mniej więcej dwukrotnie więcej emisji niż wynosiłby jej udział na mieszkańca w globalnym budżecie klimatycznym pozwalającym na osiągnięcie celu 2°C, oraz że opóźnianie redukcji emisji znacznie zwiększa udział łączny;
19. przypomina, że ograniczenie wzrostu temperatury na świecie średnio do 2°C nie gwarantuje uniknięcia znaczących niekorzystnych skutków klimatycznych;

System handlu uprawnieniami do emisji

20. uznaje, że unijny system handlu uprawnieniami do emisji (ETS) jest głównym instrumentem, lecz nie jedynym, w zakresie redukcji emisji przemysłowej i propagowania inwestycji w technologie niskoemisyjne; zauważa, że konieczne jest dalsze usprawnienie ETS; wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do uzupełnienia unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji podejściem uwzględniającym technologie i innowacyjność, tak aby zagwarantować niezbędne znaczące redukcje;
21. zauważa, że unijny system handlu uprawnieniami do emisji działa zgodnie z przeznaczeniem, a niższa cena uprawnień do emisji dwutlenku węgla jest wynikiem zmniejszonych poziomów aktywności gospodarczej oraz poziomem dostępnych uprawnień znacznie przewyższającym zapotrzebowanie; wyraża zaniepokojenie z powodu braku bodźców do inwestycji w gospodarkę niskoemisyjną oraz większego ryzyka w zakresie efektywności energetycznej, co stawia UE na gorszej pozycji względem jej konkurentów w sektorze przemysłu; przyjmuje do wiadomości doniesienia, według których nie należy się spodziewać wzrostu ceny uprawnień do emisji dwutlenku węgla z uwagi na brak znacznie większego rozwoju lub dostosowania do ETS;
22. uznaje, że obecne ceny uprawnień do emisji nie będą zachęcać do inwestycji w technologie niskoemisyjne i tym samym będą odgrywać bardzo ograniczoną rolę w stymulowaniu redukcji emisji, stwarzając przy tym ryzyko, że UE ograniczy się w przyszłych dziesięcioleciach do infrastruktury powodującej znaczne emisje CO₂;
23. podkreśla, że polityka łagodzenia i przystosowania się do zmiany klimatu nie może opierać się wyłącznie na mechanizmach rynkowych, ponieważ często nie przynoszą one ze sobą ważnych technologii i nie promują niezbędnej zmiany podejścia w kierunku zrównoważonego społeczeństwa;
24. wzywa Komisję do przyjęcia środków na rzecz usunięcia słabości systemu handlu uprawnieniami do emisji i umożliwienia mu funkcjonowania w pierwotnie zamierzony sposób, zwłaszcza przez podjęcie następujących działań przez koniec 2012 r.:
 - (a) ponowna kalibracja systemu handlu uprawnieniami do emisji przed rozpoczęciem trzeciej fazy przez wycofanie znacznej liczby uprawnień w celu przywrócenia rzadkości zasobów, a tym samym umożliwienie realizacji pierwotnego celu polegającego na dostarczeniu bodźców do inwestycji w technologie niskoemisyjne i środków na rzecz efektywności energetycznej, a następnie przedłożenie wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego mającego umożliwić likwidację uprawnień;

(b) przedłożenie w możliwie najszybszym terminie wniosku ustawodawczego dotyczącego zmiany wymogu rocznej liniowej redukcji z poziomu 1,74%, tak aby spełnić wymogi niezbędne do realizacji celu redukcji emisji CO₂ w 2050 r.;

(c) uwzględnienie transportu w ramach handlu uprawnieniami do emisji w celu pobudzenia innowacyjności i zwiększenia efektywności energetycznej w tym sektorze, realizacji internalizacji kosztów i stworzenia równych szans między różnymi środkami transportu;

(d) określenie od możliwie najwcześniejszej daty minimalnej ceny podczas aukcji uprawnieniami na poziomie nieprzekraczającym ceny uprawnień do emisji dwutlenku węgla przewidywanej podczas przyjmowania obecnych przepisów w celu uniknięcia ucieczki emisji, przy czym poziom ten powinien dawać gwarancję przedsiębiorstwom prowadzącym długoterminowe inwestycje;

(e) stymulowanie popytu w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji przez zaproponowanie włączenia uprawnień do emisji z paliw kopalnych sprzedawanych w sektorach ciepłownictwa i transportu, które nie są bezpośrednio narażone na konkurencję międzynarodową, oraz także w sektorze żeglugi morskiej;

(f) podjęcie działań zmierzających do zwiększenia dopływu istotnych informacji oraz przejrzystości rejestru systemu handlu uprawnieniami do emisji w celu zwiększenia skuteczności kontroli i oceny;

(g) dalsze ulepszanie wykorzystania mechanizmów kompensujących, na przykład przez ograniczenie dostępu do działań kompensujących, za pomocą których dotuje się europejskich konkurentów przemysłowych, jak w zakresie HFC;

(h) zapewnienie jednak, aby żaden z wymienionych środków nie doprowadził do zmniejszenia poziomu uprawnień wydawanych bezpłatnie na rzecz sektorów narażonych na ryzyko ucieczki emisji w celu spełnienia kryteriów;

25. zwraca uwagę, że środki te przyczynią się do zwiększenia dochodów państw członkowskich ze sprzedaży na aukcji; przypomina rządowi, że nie ma ograniczenia co do proporcji przydziału tego rodzaju środków na realizację celów związanych z klimatem, oraz zaleca, aby kwoty te były wykorzystywane w celu zachęcania do podejmowania inwestycji niskoemisyjnych w przemyśle lub do podejmowania innych działań zmierzających do tworzenia miejsc pracy, na przykład przez obniżenie opodatkowania pracy;
26. apeluje do Komisji o przedłożenie do końca 2013 r. wniosków dotyczących objęcia wymogiem zakupu uprawnień na aukcji tych energochłonnych gałęzi przemysłu, które tylko w minimalnym stopniu są zagrożone w związku z zagraniczną konkurencją;
27. wzywa Komisję do dopilnowania, aby prawodawstwo wpływające na zachęty przewidziane w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji, np. dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej (2011/0172(COD)), było monitorowane oraz aby wymóg redukcji został odpowiednio dostosowany;

28. uznaje, że w celu osiągnięcia celów określonych w planie działania na rzecz gospodarki niskoemisyjnej trzeba będzie dostosować nie tylko system handlu uprawnieniami do emisji, lecz także decyzję dotyczącą wspólnego wysiłku redukcyjnego (decyzja nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady);

Ucieczka emisji gazów cieplarnianych

29. wzywa Komisję do opublikowania szczegółowych danych na temat realnego wkładu UE na rzecz globalnej redukcji emisji CO₂ od 1990 r. przy uwzględnieniu unijnej konsumpcji produktów produkowanych obecnie poza jej terytorium;

30. podkreśla, że przejście na gospodarkę niskoemisyjną powinno się opierać na rozsądnym i wyważonym podejściu regulacyjnym; potwierdza, że przestrzeganie przepisów w zakresie ochrony środowiska, które jest uciążliwe pod względem administracyjnym i finansowym, wywiera znaczący wpływ na zatrudnienie i produkcję w sektorach energochłonnych oraz zwiększa ryzyko ucieczki emisji, co również zmusza przedsiębiorstwa do przenoszenia swojej działalności, a tym samym miejsc pracy poza UE;

31. zgadza się z analizą Komisji, zgodnie z którą graniczne środki dostosowawcze lub włączenie przywozu do systemu handlu uprawnieniami do emisji należałoby połączyć ze sprzedażą wszystkich uprawnień na aukcji w odniesieniu do sektorów podlegających temu systemowi; wzywa Komisję do przeprowadzania analizy sektorów, w których swobodne przyznawanie uprawnień nie zapobiega ucieczce emisji; zaleca, aby Komisja przedłożyła wnioski dotyczące granicznych środków dostosowawczych nakładających na importerów produktów z tych sektorów obowiązek nabywania uprawnień równoważnych z tymi, które byłyby od nich wymagane w przypadku, gdyby dany produkt był produkowany w UE;

32. wzywa Komisję do udzielenia państwom członkowskim wskazówek dotyczących przyjęcia wszelkich środków mających na celu możliwie szybkie zrekompensowanie tym gałęziom przemysłu, które okazują się być narażone na znaczne ryzyko ucieczki emisji, kosztów pośrednich związanych z emisjami gazów cieplarnianych zgodnie z postanowieniami przedmiotowej dyrektywy;

33. wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy nieuwzględnienia kryteriów geograficznych w ocenie ucieczki emisji w odniesieniu do rynku energii elektrycznej w Europie Południowo-Wschodniej;

34. Zauważa, że zgodnie z wnioskiem zawartym w planie działania, sektor energetyczny powinien być niemalże całkowicie bezemisyjny do 2050 r. (zmniejszenie emisji o 93-99%); uznaje, że z perspektywy przemysłu UE pierwsi inicjatorzy technologii niskoemisyjnych mają przewagę konkurencyjną w dzisiejszym i jutrzejszym świecie niskich emisji dwutlenku węgla; zauważa w związku z tym, że zmniejszenie emisji trzeba osiągnąć w sposób, który nie jest szkodliwy dla konkurencyjności UE i który pozwala zaradzić zagrożeniu ucieczką emisji gazów cieplarnianych, szczególnie w sektorach energochłonnych;

Efektywność energetyczna

35. przypomina, że zgodnie z istniejącymi ocenami, nie jesteśmy blisko realizacji celu, jakim

jest poprawa efektywności energetycznej oraz zmniejszenie zużycia energii o 20% w stosunku do prognoz na 2020 r.; wzywa do szybkiego działania, zwiększenia ambicji i silniejszego zaangażowania politycznego na rzecz osiągnięcia celów na rok 2020 i wyjścia poza horyzont roku 2020, przez przyciąganie odpowiednich inwestycji; zgadza się z wnioskiem zawartym w planie działania Komisji, że strategię na rzecz efektywności energetycznej są kluczem do dalszego zmniejszenia emisji dwutlenku węgla; uważa zatem, że nie należy wykluczać wiążących celów; podkreśla, że środki na rzecz efektywności energetycznej prowadzą do tworzenia miejsc pracy, oszczędności dla gospodarki oraz zwiększenia bezpieczeństwa dostaw i konkurencyjności; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym priorytety określone we wniosku dotyczącym dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej służące zwiększeniu efektywności energetycznej we wszystkich sektorach, a zwłaszcza efektywności energetycznej budynków, dzięki renowacji istniejących budynków, ze szczególnym uwzględnieniem realizacji celu dotyczącego renowacji budynków publicznych; wzywa do zwiększenia zasobów i środków w celu uruchomienia nowych źródeł finansowania na poziomie europejskim i krajowym, w tym za pomocą nowych instrumentów finansowania; podkreśla znaczenie inwestycji prywatnych w celu przewyższenia obecnych ograniczeń budżetowych w sektorze publicznym;

36. ubolewa nad brakiem środków służących zidentyfikowaniu negatywnego pod względem kosztów potencjału redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach efektywności energetycznej i efektywnego użytkowania zasobów oraz wzywa do przyspieszenia prac prowadzonych w ramach dyrektywy dotyczącej ekoprojektu (2009/125/WE) w celu rygorystycznego stosowania zasady najmniejszych kosztów cyklu życia lub wdrożenia środków ustalonych na poziomie najbardziej skutecznych rozwiązań, a także ustalenia minimalnych wymogów dla produktów nieelektrycznych;
37. apeluje o to, aby podczas prac prowadzonych w ramach dyrektywy dotyczącej ekoprojektu uwzględniono sprzęt grzewczy, bojler i materiały izolacyjne, które mogą ułatwić zmniejszenie zużycia energii i zasobów z jednoczesnym umożliwieniem zwiększenia recyklingu, a także o rozwijanie i rozszerzenie zakresu wymogów dotyczących oznakowania, które mogą pomóc konsumentom w podejmowaniu przemysłanych decyzji;
38. podkreśla potrzebę aktualizacji planu działania na rzecz efektywności energetycznej zawierającego wiążące cele, w tym pełnego zakresu prawdziwych ilościowych środków obejmujących łańcuch dostaw energii;
39. uważa, że efektywność energetyczna jest najskuteczniejszym instrumentem służącym podniesieniu jakości przemysłowych innowacji technologicznych i przyczyniającym się do ogólnej redukcji emisji w sposób skuteczny pod względem ekonomicznym z jednoczesnym pobudzaniem wzrostu zatrudnienia; wzywa w związku z tym Komisję do wsparcia wysiłków podejmowanych przez państwa członkowskie w celu promowania efektywności energetycznej przez wprowadzanie stabilnych długoterminowych programów zachęt do promowania technologii, które są najskuteczniejsze z perspektywy stosunku kosztów do korzyści; uważa, że aby osiągnąć do 2020 r. cel dotyczący efektywności energetycznej, należy zapewnić odpowiedni poziom harmonizacji europejskich norm efektywności energetycznej;

40. ponownie podkreśla znaczenie zapewnienia bodźców dla inwestycji publicznych i prywatnych ukierunkowanych na zaprojektowanie i rozwinięcie technologii dających się łatwo powielać w celu poprawienia jakości oszczędzania energii i efektywności energetycznej;
41. wzywa Komisję do określenia podczas promowania efektywności energetycznej konkretnych środków służących zajęciu się zachętami o odwrotnym skutku, które występują między konsumentami i dystrybutorami energii;
42. wzywa Komisję do wyznaczenia długoterminowego celu dotyczącego zmniejszenia zużycia energii przez budynki w UE do 2050 r.;
43. zwraca uwagę na fakt, że UE i państwa członkowskie nie dokonały wystarczających inwestycji w środki zmniejszenia emisji CO₂ lub zwiększenia efektywności energetycznej w sektorze budownictwa i transportu; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeznaczenia większej ilości środków finansowych na zwiększenie efektywności energetycznej budynków oraz miejskich sieci grzewczych i chłodniczych zarówno w kontekście przeglądu obecnych ram finansowych, jak i w przyszłych wieloletnich ramach finansowych;

Energia odnawialna

44. wzywa Komisję do opracowania polityki dostaw biomasy w celu stymulowania zrównoważonej produkcji i zrównoważonego wykorzystywania biomasy; podkreśla, że powinna ona obejmować kryteria zrównoważonego rozwoju dla różnego rodzaju źródeł biomasy, uwzględniając różne profile ich emisji dwutlenku węgla w całym cyklu życia, przy czym priorytet należy nadać raczej zapewnieniu pierwszej wartości z surowców biomasy niż ich wykorzystaniu w celach energetycznych; nalega, aby realizacja celu UE w zakresie biopaliw nie wpłynęła negatywnie na produkcję żywności i pasz i nie doprowadziła do utraty bioróżnorodności;
45. w związku z tym wzywa Komisję do wprowadzenia wskaźników pośredniej zmiany użytkowania gruntów w celu uwzględnienia emisji gazów cieplarnianych związanych ze zmianami wzorców użytkowania gruntów wynikającymi z produkcji biopaliw; podkreśla, że podwyższenie poziomów redukcji emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do biopaliw nie zaradziłoby zagrożeniu związanemu z pośrednią zmianą użytkowania gruntów;
46. podkreśla znaczenie nowych technologii dla rozwoju odnawialnych źródeł energii oraz produkcji bioenergii i podkreśla, że UE powinna korzystać ze wszystkich dostępnych innowacji, aby osiągnąć cele w zakresie ograniczenia emisji CO₂;
47. podkreśla istotną rolę energii odnawialnej, również wytwarzanej za pomocą innowacyjnych technologii w tej dziedzinie, oraz pilną potrzebę stworzenia lepszych rozwiązań w zakresie przechowywania, zwiększenia wydajności energetycznej i zapewniania efektywnego przesyłu energii oraz przedsięwzięcia odpowiednich środków w zakresie infrastruktury; uznaje, że państwa członkowskie osiągnęły znaczący postęp w rozwijaniu odnawialnych źródeł energii od momentu przyjęcia wiążących celów na rok 2020; zwraca uwagę na znaczenie kontynuowania tego podejścia oraz przyjęcia dalszych

wiążących celów dla odnawialnych źródeł energii na rok 2030, przy uwzględnieniu możliwości i skutków makroekonomicznych, które mogłyby z tego wynikać; podkreśla, że takie działanie będzie pomocne w osiągnięciu celów na rok 2050, w zapewnieniu przemysłowi niezbędnej pewności inwestycyjnej, w istotnym obniżeniu emisji gazów cieplarnianych, w tworzeniu miejsc pracy, w promowaniu niezależności energetycznej UE oraz we wzmocnieniu jej przywódczej pozycji w dziedzinie technologii i innowacyjności przemysłu unijnego; podkreśla, że osiągnięcie celów określonych w krajowych planach działań w dziedzinie odnawialnych źródeł energii ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia ogólnych celów UE na rok 2050; uważa, że Komisja powinna podjąć działania, jeżeli cele krajowe nie zostaną osiągnięte;

48. podkreśla potrzebę dopilnowania przez Komisję, aby przyjęcie takich celów nie przyczyniło się do ograniczenia zachęty do inwestycji w inne formy niskoemisyjnego generowania energii;
49. wzywa Komisję, aby w związku z koniecznością opublikowania do końca 2012 r. swojego sprawozdania z postępów czynionych przez wszystkie państwa członkowskie w związku ze spełnieniem wiążących wymagań prawnych w zakresie produkcji energii odnawialnej, któremu to sprawozdaniu powinna towarzyszyć ocena możliwości osiągnięcia celów przewidzianych na 2020 r., zaproponowała program działań zmierzających do promowania spełnienia określonych wymagań przez państwa członkowskie, które obecnie jeszcze nie podążają w dobrym kierunku;
50. przypomina, że konieczne będą modernizacja i rozwój energetycznych sieci przesyłowych, szczególnie do przesyłu energii ze źródeł odnawialnych wytworzonej na obszarach o dużym potencjale, takich jak morskie farmy wiatrowe na Morzu Północnym i energia słoneczna w Europie Południowej, a także do przystosowania do zdecentralizowanego wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych;
51. podkreśla, że poprawa w zakresie efektywnego użytkowania zasobów przez np. recykling odpadów, lepsze gospodarowanie odpadami oraz zmianę zachowań odgrywa bardzo istotną rolę w osiąganiu celów strategicznych dotyczących zmniejszenia emisji CO₂;
52. zauważa, że z posiadaną obecnie wiedzą i dostępną techniką przedsiębiorstwa rolne mogą już teraz stać się samowystarczalne w zakresie energii, ponieważ mają możliwość zwiększenia zysków i osiągnięcia korzyści ekologicznych dzięki lokalnej produkcji bioenergii pochodzącej z odpadów organicznych;
53. zauważa, że w celu zapewnienia efektywnego gospodarowania zasobami rolników należy zachęcać do lepszego wykorzystania potencjału biogazu i produktów ubocznych biogazu w celu zastąpienia nawozów;
54. w tym kontekście podkreśla znaczenie przetwarzania obornika, dostarczającego nie tylko energii odnawialnej, lecz również zmniejszającego obciążenie dla środowiska i będącego substytutem nawozu sztucznego w formie koncentratu mineralnego; w związku z tym podkreśla, że uznanie obornika za źródło energii wymaga uznania przetworzonego obornika za substytut nawozu sztucznego w dyrektywie dotyczącej azotanów;
55. podkreśla, że należy zwiększyć samowystarczalność energetyczną gospodarstw rolnych

przez zachęty na rzecz energii odnawialnej produkowanej w gospodarstwie, takiej jak turbiny wiatrowe, panele słoneczne i technologia biofermentacji, tak by zmniejszyć koszty produkcji i zwiększyć ich pewność ekonomiczną dzięki udostępnieniu rolnikom alternatywnego źródła dochodów;

Badania naukowe

56. wzywa Komisję do zapewnienia tego, by w inicjatywie „Horyzont 2020” oraz w ramach europejskich partnerstw innowacyjnych należących do Unii innowacji priorytet został nadany wszystkim rodzajom trwałych technologii niskoemisyjnych w celu pobudzenia konkurencyjności UE, promowania zielonych miejsc pracy i doprowadzenia do zmiany zachowań konsumenckich;
57. podkreśla pilną potrzebę przeprowadzenia dalszych badań w celu opracowania i włączenia do głównego nurtu polityki efektywnych klimatycznie praktyk rolniczych oraz mniej zanieczyszczających i wykorzystujących mniej energii metod rolniczych oraz wydajniejszego zużycia energii; ponadto odnotowuje, że istnieją już alternatywy o małym zanieczyszczeniu i dużej wydajności energetycznej; uważa, że badania naukowe i rozwój w tej dziedzinie są niezbędne do pełnej realizacji strategicznego planu w zakresie technologii energetycznej i wymagają one dodatkowych inwestycji; podkreśla, że w tym kontekście należy dopilnować, by wyniki badań były wykorzystywane w praktyce również na poziomie zakładów; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji mający na celu ustanowienie nowych ram badawczych w inicjatywie „Horyzont 2020”;
58. apeluje o zapewnienie zgodności wsparcia budżetowego z koniecznością przeznaczenia 50 mld EUR pochodzących ze środków publicznych i prywatnych na pełne wdrożenie EPSTE;
59. podkreśla znaczenie badań i rozwoju dla rozwoju niskoemisyjnych i energooszczędnych technologii; wzywa UE do przyjęcia przewodniej roli w badaniach nad przyjaznymi środowisku i energooszczędnymi technologiami oraz prowadzenia bliskiej współpracy naukowej z międzynarodowymi partnerami, ze szczególnym uwzględnieniem badań nad czystymi i zrównoważonymi technologiami, które umożliwią osiągnięcie celów strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (EPSTE) do 2020 r. (inicjatywa przewodnia UE w dziedzinie technologii niskoemisyjnych); podkreśla, że konieczne jest zwiększenie funduszy na wszelkie badania nad energią w ramach inicjatywy „Horyzont 2020”, w szczególności zaś na badania nad energią odnawialną; przypomina, że obecne środki finansowe w dziedzinie energii stanowią jedynie 0,5% w budżecie UE na lata 2007–2013 i że nie jest to zgodne z priorytetami politycznymi UE;

Wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla

60. uznaje znaczenie stosowania technologii CCS, o ile to możliwe, dla realizacji celów w zakresie redukcji emisji dwutlenku węgla po możliwie najniższych kosztach oraz stwierdza, że opóźnienia proceduralne i niedostatki finansowe, a także brak zaangażowania ze strony niektórych państw członkowskich mogą odroczyć realizację ambitnego celu Rady Europejskiej w zakresie uruchomienia co najmniej 12 przedsięwzięć demonstracyjnych w zakresie CCS do 2015 r.; wzywa Komisję do opublikowania planu działania dotyczącego CCS; uznaje, że technologia CCS nie będzie odpowiednia we

wszystkich okolicznościach, nawet do 2050 r., lecz przypuszczalnie będzie wykorzystywana tylko w dużych instalacjach i w celu zapobiegania emisjom pochodzącym z procesów przemysłowych; apeluje o wsparcie przełomowych technologii w innych dziedzinach w celu zwiększenia efektywności energetycznej i zmniejszenia zużycia energii, a także w celu zaoferowania rozwiązań wychodzących poza ramy CCS;

61. wzywa Komisję do zaproponowania przeznaczania niewykorzystanych funduszy z przedsięwzięć w dziedzinie CCS realizowanych w ramach Europejskiego planu naprawy gospodarczej na alternatywne przedsięwzięcia demonstracyjne w zakresie CCS;

Krajowe i sektorowe plany działania

62. zauważa, że zgodnie z porozumieniem z Cancún wszystkie kraje rozwinięte są zobowiązane do opracowania strategii niskoemisyjnych;
63. z zadowoleniem przyjmuje opracowanie strategii niskoemisyjnych przez niektóre państwa członkowskie i wzywa wszystkie państwa do stworzenia takich strategii nie później niż do lipca 2013 r.; podkreśla, że Komisja powinna przedłożyć wnioski ustawodawcze nakładające obowiązek przygotowania strategii, jeśli do końca 2012 r. wszystkie państwa członkowskie się do tego nie zobowiążą;
64. wzywa Komisję do oceny adekwatności tego rodzaju planów w odniesieniu do ich wkładu w osiągnięcie celu porozumienia z Cancún polegającego na utrzymaniu wzrostu średniej temperatury na świecie na poziomie poniżej 2°C w stosunku do poziomów z okresu przedindustrialnego;
65. wzywa Komisję do dopilnowania, aby krajowe i sektorowe plany działania podlegały niezależnej kontroli w celu dokonania oceny, czy uwzględniono w nich w pełni potencjalne wykorzystanie najlepszej dostępnej technologii, oraz aby zaproponowane koszty były zgodne z rozumianą praktyką;
66. oczekuje, że podczas przygotowywania inicjatyw politycznych Komisja w pełni uwzględni plany działania oraz zwróci szczególną uwagę na przypadki nieprzygotowania tego rodzaju planów działania przez sektory przemysłu;
67. wzywa odpowiednie grupy przemysłowe do przygotowania sektorowych planów działania, w których zawarte będą najlepsze sposoby realizacji przez UE celów w zakresie gospodarki niskoemisyjnej, z uwzględnieniem niezbędnych poziomów nakładów inwestycyjnych i możliwych do wykorzystania źródeł finansowania;
68. oczekuje od Komisji i państw członkowskich wsparcia tych sektorów, które opracowały plany działania w celu dalszego rozwoju inicjatyw i partnerstw wynikających z tych planów, a także opracowania przełomowych technologii służących obniżeniu emisyjności energochłonnych gałęzi przemysłu;
69. wzywa Komisję do aktualizowania planu działania do roku 2050 i prognoz co 3–5 lat oraz do włączenia planów działania na szczeblu sektorowym i regionalnym oraz na szczeblu państw członkowskich do zaktualizowanej wersji planów działania Komisji, przy czym modele i metodyka wykorzystywane w tym celu powinny być w pełni przejrzyste;

70. podkreśla, że zwiększenie efektywności użytkowania zasobów ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia gospodarki niskoemisyjnej; w związku z tym apeluje do państw członkowskich o opracowanie lub wzmocnienie istniejących strategii dotyczących efektywnego użytkowania zasobów oraz o uwzględnienie ich w krajowych strategiach politycznych na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia do 2013 r.;

Wytwarzanie energii

71. przypomina, że zapotrzebowanie na energię pierwotną na świecie wzrośnie o ponad 30% do roku 2035, co zwiększy globalną konkurencję o zasoby energetyczne;

72. utrzymuje, że państwa członkowskie powinny dysponować jak najliczniejszymi środkami służącymi osiągnięciu niskoemisyjnego generowania energii elektrycznej (w tym odnawialnymi źródłami energii, energią jądrową, technologiami wychwytywania i składowania dwutlenku węgla oraz biomasą wytwarzaną w sposób zrównoważony) oraz że żadnego z tych środków nie należy wykluczać z zakresu opcji dostępnych w celu spełnienia określonych wymogów;

73. wzywa Komisję do zachowania szczególnej czujności wobec możliwej produkcji energii poza unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz do zwrócenia uwagi na państwa członkowskie, które mają powiązania z państwami spoza UE;

74. wzywa Komisję do dokonania oceny skuteczności mechanizmów umożliwiających pewne funkcjonowanie rynku energii elektrycznej w ramach gospodarki niskoemisyjnej oraz, w razie potrzeby, do przedłożenia wniosków ustawodawczych dotyczących ściślejszej integracji transgranicznych rynków energii elektrycznej oraz innych środków służących zajęciu się potrzebą określenia równowagi i dostępności mocy produkcyjnych;

75. wzywa UE, aby zobowiązała się do całkowitego obniżenia emisyjności sektora energetycznego do 2050 r.;

76. wzywa państwa członkowskie oraz Komisję do przeznaczenia większej ilości zasobów na infrastrukturę energetyczną niezbędną do przejścia na zrównoważoną gospodarkę; podkreśla, że Europa powinna być najbardziej zaawansowana pod względem rozwijania norm i interoperacyjnych technologii internetowych powiązanych z energią oraz energooszczędnych zastosowań technologii informacyjno-komunikacyjnych, w szczególności inteligentnych sieci przesyłowych, pełnego i terminowego wprowadzania systemów dla inteligentnych domów, takich jak inteligentne liczniki przynoszące korzyści konsumentom oraz modernizacji i rozwoju wzajemnie połączonej europejskiej supersieci przesyłowej i infrastruktury LNG; w odniesieniu do wzajemnych połączeń regionalnych podkreśla konieczność uruchomienia planu inwestycyjnego w oparciu o pakiet UE w sprawie infrastruktury energetycznej, w celu zapewnienia dywersyfikacji źródeł zaopatrzenia w energię; wzywa Komisję do zaproponowania praktycznych rozwiązań służących skutecznej integracji dużych zasobów energii ze źródeł odnawialnych za pomocą zasad rynkowych, które umożliwią skuteczną i przejrzystą wymianę energii na skalę międzynarodową; wzywa zatem do szybkiej integracji i tworzenia transgranicznych rynków energii elektrycznej; uznaje pilną potrzebę stworzenia wizji długoterminowej, jako że stworzenie infrastruktury energetycznej o długim planowanym okresie

eksploatacji wymaga wielu lat; z zadowoleniem przyjmuje skoncentrowanie proponowanego instrumentu „Łącząc Europę” na infrastrukturze energetycznej;

77. zwraca uwagę na to, że obecny cel 20% opiera się na wkładzie energii jądrowej w koszyk energetyczny w wielu państwach członkowskich; zauważa, że zgodnie z prognozą MAE w sprawie sytuacji energetycznej na świecie w 2011 r. obejmującą zmniejszenie udziału energii jądrowej, przewidywany wzrost emisji CO₂ dla sektora energii będzie znacznie wyższy w perspektywie średniookresowej ze względu na większe zużycie paliw kopalnych; uważa, że podjęta przez niektóre państwa członkowskie decyzja o zamknięciu kilku istniejących reaktorów jądrowych nie może być usprawiedliwieniem zmniejszenia poziomu ambicji ich obecnej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu; zwraca uwagę, że według MAE osiągnięcie celu w postaci 2°C wymagałoby szybszego rozwijania i wprowadzania technologii CCS, zarówno w elektrowniach węglowych, jak i gazowych; zauważa, że technologia CCS nadal znajduje się w fazie testowej i prekomercyjnej, tak więc należy rozważyć również rozwiązania alternatywne, opierające się np. na energii ze źródeł w dużym stopniu odnawialnych lub na efektywności energetycznej; wzywa do zwiększenia wsparcia rozwoju i stosowania przełomowych technologii w celu zwiększenia efektywności energetycznej i oddzielenia wzrostu gospodarczego od zużycia energii;
78. uważa, że osiągnięcie tych celów do 2050 r., bez uszczerbku dla własnych źródeł energii państw członkowskich, może prowadzić do zmniejszenia zużycia energii, wzrostu bezpieczeństwa i niezawodności dostaw energii oraz ograniczenia wahań cen energii, co zapewni tym samym uczciwe i konkurencyjne ceny energii dla konsumentów i przedsiębiorstw oraz przyczyni się do poprawy konkurencyjności UE i wzrostu zatrudnienia;

Przemysł

79. zdecydowanie podkreśla, że wsparcie UE dla „ekologicznej gospodarki” powinno uznawać znaczenie inwestycji czynionych przez istniejące przedsiębiorstwa przemysłowe na rzecz znacznego zwiększenia efektywności w wykorzystaniu zasobów i obniżenia emisji CO₂ oraz osiągnięcia celów strategii UE 2020 dotyczących tworzenia zielonych miejsc pracy; podkreśla, że bardziej ekologiczna gospodarka powinna wspierać konkurencyjność i innowację we wszystkich sektorach przez koncentrowanie się na tych obszarach, w których ulepszenia są skuteczniejsze pod względem ekonomicznym i środowiskowym;
80. wzywa Komisję do poszukiwania innowacyjnych instrumentów finansowych służących inwestowaniu w gospodarkę niskoemisyjną;
81. wzywa państwa członkowskie i Komisję do wsparcia tworzenia klasterów innowacji służących opracowywaniu rozwiązań regionalnych i krajowych;

Transport

82. popiera wymóg zawarty w sporządzonym przez Komisję planie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu, który dotyczy ograniczenia do 2050 r. emisji gazów cieplarnianych pochodzących z transportu o 60% w porównaniu z poziomami emisji w

UE z 1990 r.; ponadto wzywa Komisję do zaproponowania tymczasowych celów redukcji emisji dla tego sektora, tak by zapewnić podjęcie wystarczających działań już na wczesnym etapie;

83. z zadowoleniem odnosi się do postępu, który od 2007 r. poczynili producenci pojazdów w zakresie redukcji emisji CO₂ w samochodach osobowych, oraz podkreśla znaczenie szybszego wprowadzania kolejnych usprawnień w zakresie efektywności paliwowej; potwierdza, że w ramach przygotowywania nadchodzącego przeglądu Komisja powinna zaproponować sposoby zapewnienia, że przeciętny poziom emisji CO₂ przez nowe samochody będzie odpowiadał uzgodnionemu celowi na poziomie nieprzekraczającym 95 g/km do 2020 r., a do 2025 r. nie będzie przekraczał 70 g/km; wzywa Komisję do pogłębienia dialogu i współpracy z Międzynarodową Organizacją Morską, aby zapewnić uwzględnienie sektora żeglugi w ramach zobowiązań dotyczących redukcji emisji CO₂;
84. przypomina, że zgodnie z dyrektywą 2009/29/WE Komisja jest zobowiązana do dokonania do dnia 31 grudnia 2011 r. oceny postępów poczynionych przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO); wzywa Komisję, aby włączyła transport morski do swojego planu działania, a w przypadku braku międzynarodowego porozumienia w sprawie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych ze statków, aby przedstawiła wniosek mający na celu uwzględnienie tych emisji w ramach zobowiązania Wspólnoty do redukcji emisji w celu wprowadzenia ich w życie do końca 2013 r.;
85. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji zwiększenia efektywności paliwowej pojazdów ciężarowych oraz do obszerniejszego uwzględnienia w zaplanowanym na rok 2013 przeglądzie prawodawstwa dotyczącego emisji pochodzących z lekkich samochodów dostawczych potrzeby zwiększenia efektywności paliwowej w celu zmniejszenia kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwa w związku z wyższymi cenami paliw;
86. wzywa Komisję do zapewnienia nabywcom wszystkich rodzajów pojazdów osobowych i ciężarowych większej jasności co do efektywności paliwowej nabywanych pojazdów oraz do przedłożenia znacznie opóźnionych wniosków dotyczących reformy dyrektywy o etykietowaniu, która powinna obejmować wszystkie formy promocji sprzedaży;
87. wzywa Komisję do podjęcia natychmiastowych działań w celu zapewnienia tego, że cykle badawcze służące do oceny emisji pochodzących z nowych samochodów wiernie odzwierciedlają rzeczywiste użytkowanie tego rodzaju pojazdów w normalnych warunkach drogowych;
88. uznaje wysiłki podejmowane przez niektóre państwa członkowskie w związku z rozwojem infrastruktury ładowania/uzupełniania paliwa w celu promowania użytkowania pojazdów elektrycznych i pojazdów o bardzo niskiej emisji dwutlenku węgla oraz wzywa Komisję do przedłożenia wniosków dotyczących ustalenia minimalnych wymogów w każdym z państw członkowskich w celu ustanowienia sieci ogólnoeuropejskiej;
89. w celu ograniczenia zanieczyszczeń powodowanych przez transport wzywa Komisję i państwa członkowskie do uznania za priorytet inwestycji w rozwój ogólnoeuropejskiej inteligentnej sieci energetycznej, która może wykorzystywać energię wytworzoną na

szczeblu lokalnym i regionalnym, w tym ze źródeł odnawialnych, i która jest pomocna w rozwijaniu infrastruktury niezbędnej do korzystania z pojazdów z napędem elektrycznym;

90. uważa, że potrzebna jest zmiana kulturowa w kierunku bardziej zrównoważonych środków transportu; w związku z tym apeluje do Komisji i państw członkowskich o zachęcanie do prowadzenia nowych form inwestycji zarówno w celu ułatwienia zmiany transportu na taki, który odbywa się bardziej ekologicznymi środkami, jak i w celu zmniejszenia potrzeb transportowych między innymi przez zastosowanie IT oraz planowanie przestrzenne;
91. podkreśla, że uwzględnienie w cenach transportu zewnętrznych kosztów transportu rosnących w związku z poziomem zanieczyszczenia jest kluczowym wyzwaniem w kontekście stymulowania oszczędności energii i efektywności energetycznej oraz że zwiększona efektywność doprowadzi do wyboru środka transportu przyjaznego dla środowiska;
92. wzywa do zapewnienia spójności z celami określonymi w planie działania w odniesieniu do planowanych inwestycji w nową infrastrukturę transportową, pamiętając o tym, że istnieje ryzyko, że w kolejnym dwudziestoleciu, tj. w latach 2010–2030, 1,5 bln EUR, których domagała się Komisja, nie zostanie przeznaczonych na osiągnięcie odpowiednich celów w zakresie niskoemisyjności; podkreśla w związku z tym potrzebę „ekologizacji” budżetu UE dotyczącego infrastruktury, w szczególności w odniesieniu do funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności;
93. z zadowoleniem przyjmuje nowe wytyczne dotyczące transeuropejskiej sieci transportowej oraz znaczenie przypisywane rozwojowi korytarzy kolejowych dla transportu osobowego i towarowego; wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia strategii na rzecz wykorzystania paliw alternatywnych oraz nowych technologii w transporcie; zachęca państwa członkowskie do pilnego wdrożenia środków w ramach jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, a tym samym do zwiększenia efektywności eksploatacji statków powietrznych i zarządzania ruchem;
94. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego wdrożenia prawodawstwa dotyczącego działalności lotniczej w systemie handlu uprawnieniami do emisji;

Rolnictwo

95. wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych środków mających na celu zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych i propagowanie korzyści płynących z większej efektywności związanych z wykorzystaniem obszarów rolniczych oraz zmniejszenie wykorzystania nawozów na bazie paliw kopalnych, ze szczególnym uwzględnieniem roli rolnictwa jako producenta żywności (a nie paliw); jest również zdania, że w tym obszarze potrzebne mogą się okazać szkolenia i pomoc techniczna dla mniejszych gospodarstw rolnych; wzywa również Komisję, aby wzmogła wysiłki w zakresie badań nad funkcjonowaniem różnych systemów rolnictwa i nad skutecznymi praktykami rolno-środowiskowymi, z należnym uwzględnieniem dominujących warunków klimatycznych;
96. uważa, że rolnictwo jest w stanie w dużym stopniu przyczynić się do rozwiązania

problemu zmian klimatycznych i do tworzenia nowych miejsc pracy dzięki zielonemu wzrostowi; zauważa, że na redukcji emisji gazów cieplarnianych w sektorze rolnym skorzystają wszyscy, co może przyczynić się do poprawy długoterminowej pewności gospodarczej i agronomicznej rolników; wzywa do uwzględnienia w ramach WPR celów dotyczących wykorzystania zrównoważonej energii;

97. podkreśla, że oczekuje się iż po 2013 r. WPR wzmocni ww. tendencję; przyznaje, że w rolnictwie już znacznie zmniejszono emisje dzięki zwiększeniu wydajności produkcji; zauważa jednak, że chociaż w długiej perspektywie czasu potencjał zmniejszenia emisji w sektorze rolnictwa jest znaczny (do 2050 r. sektor rolny będzie w stanie zredukować emisje inne niż CO₂ o 42-49% w stosunku do poziomów z roku 1990) w porównaniu z innymi sektorami można go uznać za ograniczony; podkreśla, że konieczne jest odpowiednie zaangażowanie wszystkich krajów emitujących najwięcej zanieczyszczeń;
98. domaga się 30-procentowego udziału składnika ekologicznego w płatnościach bezpośrednich w ramach WPR, który byłby stosowany w całej UE jako system zachęt ukierunkowanych na zwiększenie efektywności odżywczej i energetycznej oraz niskoemisyjności przez skoncentrowanie się na zwiększonej sekwestracji dwutlenku węgla w glebie, ograniczeniu emisji gazów cieplarnianych i poprawie zarządzania składnikami pokarmowymi, co zwiększyłoby jednocześnie konkurencyjność oraz zrównoważony charakter rolnictwa w UE;
99. domaga się wdrożenia w ramach WPR niezbędnych środków, m.in. funduszy na badania, wysiłków edukacyjnych, pomocy inwestycyjnej i innych inicjatyw opartych na zachętach, w celu wsparcia i umożliwienia korzystania z pozostałości rolnych i leśnych w produkcji zrównoważonej energii;
100. przypomina, że lepsze praktyki w rolnictwie i leśnictwie powinny zwiększyć zdolność tego sektora do zachowania i wychwytywania dwutlenku węgla w glebach i lasach; podkreśla jednocześnie fakt, że większość właścicieli lasów to rolnicy; podkreśla ponadto unijny cel wyhamowania wylesiania, które ma miejsce na całym świecie, w szczególności w krajach rozwijających się, oraz powstrzymania kurczenia się światowej powierzchni lasów najpóźniej do 2030 r.;
101. podkreśla znaczenie opracowania odpowiednich środków lub mechanizmów umożliwiających faktyczne rozpoznanie pod względem finansowym roli, jaką rolnictwo i leśnictwo odgrywają w magazynowaniu dwutlenku węgla;
102. podkreśla, że zrównoważone wykorzystanie lasów przyczynia się do zmniejszenia emisji CO₂ i dlatego konieczne jest podjęcie w ramach drugiego filara polityki rolnej środków umożliwiających gospodarowanie lasami również na trudnych terenach;
103. podkreśla, że szczególną uwagę należy zwrócić na zalesianie jako jedyny sposób na naturalne zwiększenie pochłaniania dwutlenku węgla i dostępności zasobów drewna wykorzystywanych do produkcji bioenergii;
104. apeluje o wyznaczenie konkretnych celów dotyczących użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa w UE (LULUCF), co zapewni trwałość i integralność środowiskową wkładu tego sektora na rzecz redukcji emisji oraz odpowiednie

monitorowanie i rozliczanie;

105. uważa, że długoterminową konkurencyjność można osiągnąć jedynie dzięki zdrowym, biologicznie zróżnicowanym agro-ekosystemom, które są odporne na zmiany klimatu, oraz przez należyte dbanie o ograniczone i kończące się zasoby naturalne, takie jak gleba, woda i ziemia;
106. podkreśla, że ochrona, poszanowanie i przywracanie różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia gospodarki niskoemisyjnej;
107. podkreśla, że Komisja powinna położyć nacisk na włączanie kwestii klimatu do głównego nurtu polityki, aby doprowadzić do spójności strategii politycznych obejmujących przemysł, badania naukowe, energię, różnorodność biologiczną, handel, rozwój, rolnictwo, innowacje, transport, dobrostan zwierząt oraz strategię „Europa 2020”; uważa, że należyte i strategiczne zarządzanie potencjałem sektora rolnego pozwoliłoby Europie szybciej stać się w przyszłości konkurencyjnym podmiotem na arenie ogólnoświatowej gospodarki niskoemisyjnej;
108. podkreśla, że należy skrócić łańcuch żywnościowy oraz uczynić go bardziej przejrzystym i zachęcać do spożywania żywności lokalnie produkowanej, w tym udzielać wsparcia lokalnym i regionalnym rynkom, aby zmniejszyć poziom emisji spowodowanych transportem produktów rolnych; podkreśla, że przeniesienie europejskiej wielofunkcyjnej produkcji i przetwórstwa do krajów trzecich miałoby negatywny wpływ na tworzenie europejskiej wartości dodanej i realizację celów dotyczących klimatu;
109. uważa, że lepsze zarządzanie żywieniem zwierząt, m.in. wykorzystując rośliny o wysokiej zawartości białka w uprawach rotacyjnych oraz zwiększenie różnorodności roślin o wysokiej zawartości białka w stałych mieszankach paszowych, tak by więcej pasz zwierzęcych produkowano w samym gospodarstwie, może zmniejszyć uzależnienie od importu pasz zwierzęcych, co się wiąże z wysokimi kosztami emisyjnymi; uważa, że może to również zmniejszyć koszty pasz zwierzęcych ponoszone przez rolników, dzięki czemu będzie można zainwestować w lepsze gospodarowanie glebą przez zwiększenie zdolności retencyjnych gleby oraz zmniejszenie podatności na szkodniki;
110. opowiada się za tym, by środki UE, w tym z Funduszu na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, przeznaczano jedynie na efektywne energetycznie projekty na rzecz infrastruktury rolniczej, a w szczególności te projekty z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii, co pozwoli na zmniejszenie emisji dwutlenku węgla do poziomu jak najbliższego zera;

Finansowanie

111. popiera wnioski Komisji w odniesieniu do wieloletnich ram finansowych 2014–2020, aby uwzględniły one zarezerwowane środki finansowe na zwiększenie nakładów inwestycyjnych oraz propagowanie rozwoju i stosowania technologii niskoemisyjnych; popiera zamiar zwiększenia nakładów na działania na rzecz klimatu całkowitego budżetu wieloletnich ram finansowych i zamiar przeznaczenia 20% Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na rzecz inwestycji w energię odnawialną i efektywność

energetyczną, nalegając przy tym na skuteczny monitoring tych inwestycji; zaleca, aby Komisja zapewniła konkretne wykorzystanie tych środków finansowych na pomoc państwom członkowskim, które wykazują znaczny potencjał w zakresie zmniejszenia emisji poniżej ustalonych celów, lecz nie są w stanie dokonać niezbędnych inwestycji;

112. podkreśla, że należy uwzględnić obecny kryzys finansowy i gospodarczy przy tworzeniu strategii politycznych zapewniających i wspierających początkowe nakłady inwestycyjne, które przyczyniają się do zwiększenia odnawialnych źródeł energii celem zmniejszenia kosztów energii w perspektywie długookresowej oraz poprawy efektywności energetycznej w dziedzinie zaopatrzenia w energię i transportu;
113. przypomina, że długoterminowe koszty niepodejmowania działań zapobiegających zmianie klimatu znacznie przewyższają krótkoterminowe koszty podjęcia obecnie poważnych i zdecydowanych działań;
114. wyraża nadzieję, że konkretne i wymierne cele sektorowe zostaną szybko ustanowione celem zachęcenia prywatnych inwestorów i stworzenia wśród nich klimatu zaufania i współpracy, przy jednoczesnym promowaniu lepszego wykorzystania funduszy europejskich; podkreśla, że takie czynniki jak odnawialne źródła energii, innowacje oraz opracowywanie i wdrażanie przełomowych technologii mogą przyczynić się do zwalczania zmiany klimatu, a jednocześnie są pomocne w przekonywaniu partnerów UE na całym świecie, że zmniejszenie poziomu emisji bez spowodowania utraty konkurencyjności ani zagrożeń dla tworzenia miejsc pracy jest możliwe; uważa, że ważne jest, aby UE i państwa członkowskie służyły przykładem przez utworzenie systemu inwestowania w nowe, efektywne energetycznie i niskoemisyjne technologie; wzywa do umocnienia obecnych systemów finansowania w celu osiągnięcia celów zawartych w planie działania; jak również do niezwłocznego podjęcia dyskusji na temat koniecznych do uruchomienia instrumentów finansowych oraz do ułatwienia lepszej synergii między krajowymi a europejskimi programami finansowania; jest zdania, że programy finansowania z wielu źródeł mogą stanowić skuteczny instrument; podkreśla kluczową rolę finansowania regionalnego i finansowania w ramach polityki spójności jako głównego instrumentu współfinansowania regionalnych środków przejścia na gospodarkę niskoemisyjną; uważa, że znaczną część finansowania na okres programowania 2014-2020 powinno się przeznaczyć na osiągnięcie celów przyjętych w planie działania do roku 2050;
115. zwraca uwagę, że ze względu na niskie ceny uprawnień do emisji dwutlenku węgla sprzedaż uprawnień do emisji na aukcji nie przyczyni się, jak oczekiwano, do mobilizacji funduszy przeznaczonych na inwestycje w klimat, chyba że limit zostanie dostosowany do trzeciego okresu rozliczeniowego; przypomina, że co najmniej 50% dochodów z aukcji musi zostać ponownie zainwestowanych w działania na rzecz klimatu zarówno w UE, jak i w krajach rozwijających się; ponadto wzywa Komisję do aktywnego monitorowania wykorzystywania tego rodzaju dochodów przez państwa członkowskie oraz do przedkładania co roku Parlamentowi sprawozdania na ten temat; wzywa państwa członkowskie do efektywnego wykorzystania dochodów z aukcji na rzecz promowania badań i rozwoju oraz innowacji w celu uzyskania długoterminowej redukcji emisji gazów cieplarnianych;

116. wzywa Komisję do porównywania od 2013 r. informacji na temat wykorzystania środków pochodzących ze sprzedaży uprawnień do emisji na aukcji oraz do publikowania co roku sprawozdania porównującego zakres, w jakim poszczególne państwa członkowskie wykorzystują tego rodzaju środki na promowanie rozwoju technologii niskoemisyjnych oraz inne środki służące ograniczeniu emisji gazów cieplarnianych;
117. wzywa Komisję do zaproponowania, aby państwa członkowskie przeznaczyły pewną część środków pochodzących z aukcji na zapewnienie dodatkowego finansowania ze środków UE wsparcia innowacji za pośrednictwem EPSTE lub podobnych inicjatyw;
118. wzywa Komisję do zbadania i rozważenia uzupełniających innowacyjnych źródeł finansowania, w tym potencjalnego wykorzystania regionalnych funduszy rozwoju, w celu dalszego propagowania rozwoju i stosowania technologii niskoemisyjnych;
119. podkreśla pilną potrzebę wyeliminowania dotacji szkodliwych dla środowiska w ramach planu działania; wzywa do podjęcia skoordynowanych działań mających na celu określenie i wycofanie wszystkich dotacji na działania szkodliwe dla środowiska do 2020 r. w celu wsparcia konsolidacji fiskalnej i przejścia na zrównoważoną gospodarkę; wzywa Komisję do opublikowania do końca 2013 r. komunikatu wskazującego wszystkie środki, za pomocą których budżet UE jest wykorzystywany w celu uzasadnienia finansowego wsparcia – bezpośrednio lub za pośrednictwem państw członkowskich – działań, które są sprzeczne z celami określonymi przez Komisję w planie działania na rzecz gospodarki niskoemisyjnej;
120. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby ponaglały do szybszego wdrożenia porozumienia G-20 w sprawie zlikwidowania dotacji dla paliw kopalnych; podkreśla, że do osiągnięcia pożądanego skutku wdrożenie musi być skoordynowane na szczeblu międzynarodowym;

Dodatkowe środki

121. wzywa Komisję do przedstawienia przed końcem 2012 r. ambitnych wniosków w zakresie redukcji emisji metanu, czarnego węgla i fluorowanych gazów cieplarnianych;
122. przypomina, że drewno ma potencjał, aby zastąpić materiały powodujące najwyższe emisje dwutlenku węgla między innymi w sektorze budownictwa, oraz apeluje o określenie jasnej hierarchii użycia drewna ścinanego zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju w celu zapewnienia spójności z celami w zakresie klimatu i efektywnego użytkowania zasobów; uważa, że zrównoważona bioenergia może być wytwarzana z odpadów, niektórych pozostałości i przemysłowych produktów ubocznych, pod warunkiem, że ustanowione zostaną wystarczające zabezpieczenia przed utratą węgla w glebie i różnorodności biologicznej oraz przed pośrednimi emisjami wynikającymi z wyeliminowania innych sposobów stosowania tego samego materiału;
123. przypomina, że budownictwo zostawia duży ślad ekologiczny, gdyż zużywa duże ilości nieodnawialnych zasobów naturalnych i energii oraz odpowiada za znaczne emisje dwutlenku węgla; przypomina, że wykorzystywanie odnawialnych materiałów budowlanych sprzyja ograniczeniu zużycia zasobów naturalnych i zmniejszeniu szkód w środowisku; w związku z tym wzywa Komisję do lepszego uwzględnienia

niskoemisyjnego charakteru i efektywności energetycznej materiałów budowlanych w ich całym cyklu życia, a także do promowania wykorzystywania w budownictwie materiałów zrównoważonych ekologicznie, odnawialnych i niskoemisyjnych, takich jak drewno; przypomina, że drewno wiąże węgiel w trakcie wzrostu drzewa, w związku z czym jest materiałem neutralnym pod względem emisji CO₂;

124. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

UZASADNIENIE

Poziomy nakładów inwestycyjnych muszą zostać w bardzo istotny sposób zwiększone, jeśli Europa ma zabezpieczyć swoją przyszłość przemysłową. Zwłaszcza sektor wytwarzania energii, który musi podjąć decyzje dotyczące elektrowni mających w dalszym ciągu działać przez następne 30-40 lat, wymaga możliwie największej jasności i pewności. Pomoże je zapewnić wspieranie przedstawionego przez Komisję planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. jako podstawy kształtowania polityki. Plan ten stanowić będzie ramy dla nowych aktów ustawodawczych i innych działań, które kształtować będą charakter nakładów inwestycyjnych.

Zasadnicze znaczenie dla spełnienia wymogów tego planu będzie mieć zagwarantowanie, że system handlu uprawnieniami do emisji (ETS) będzie dostarczać pierwotnie zamierzonych sygnałów dla inwestorów. Mechanizm ustalania cen w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji miał pierwotnie dostarczać przemysłowi bodźców niezbędnych do propagowania inwestycji, które mogą zapewnić redukcję emisji CO₂ po możliwie najniższych kosztach. Jednak istniejąca obecnie nadwyżka uprawnień sprawiła, że ceny spadły do takiego poziomu, że system przyczynia się w niewielkim lub żadnym stopniu do kształtowania inwestycji. Dopóki nie zostaną podjęte działania zmierzające do skorygowania tego mechanizmu, nie ma szans na to, aby ceny wróciły do poziomów przewidywanych podczas przyjmowania przedmiotowych przepisów. Musimy „naprawić” system handlu uprawnieniami do emisji.

W celu walki z globalnym ociepleniem emisje CO₂ muszą zostać zmniejszone na poziomie ogólnoświatowym. Ostatnie wskaźniki nie wyglądają obiecująco: poziom emisji wzrósł w 2010 r. o 6%. Dwutlenek węgla gromadzi się w atmosferze w coraz szybszym tempie. W ocenie przeprowadzonej niedawno przez naukowców, którzy sceptycznie wyrażali się o realnym zagrożeniu globalnym ociepleniem, stwierdza się, że temperatury rzeczywiście wzrastają w tempie bardzo zbliżonym do szacunków przedstawionych przez działający przy ONZ Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu. Państwa członkowskie UE były jednymi z pierwszych państw na świecie, które wprowadziły uprzemysłowienie i w wielkim stopniu zwiększyły wykorzystanie paliw kopalnych; na nas spoczywa obecnie odpowiedzialność za pełnienie funkcji lidera w zakresie zmniejszania naszych emisji CO₂.

Niektórzy obawiają się, że przyjęcie przedmiotowego planu działania wraz z orientacyjnym kursem redukcji emisji i proponowanymi w nim etapami zaszkodzi konkurencyjności Europy, nie przynosząc w zamian istotnych korzyści. UE odpowiedzialna jest obecnie jedynie za 11% globalnej emisji CO₂ i nasze działania podejmowane w pojedynkę nie zahamują procesu ocieplenia. Sprawozdawca twierdzi jednak, że inwestowanie w rozwój gospodarki niskoemisyjnej wzmocni konkurencyjność Europy, a nie ją osłabi; sprawozdawca jest zdania, że ma to zasadnicze znaczenie dla naszej własnej ochrony. Często podkreśla się, że źródłem energii elektrycznej w Chinach w dalszym ciągu w 70% jest węgiel, ale kraj też jest również największym światowym pionierem w zakresie rozwoju zarówno odnawialnych źródeł energii jak i energii jądrowej. Obecny pięcioletni plan rozwoju w Chinach daje priorytet niskoemisyjnym inwestycjom ekologicznym i to na taką skalę, która w ogromnej mierze przewyższa inicjatywy podejmowane w Europie. W trybie pilnym musimy wesprzeć

zwycięskie technologie i inwestować w procesy, które w sposób zdecydowanie bardziej wydajny wykorzystują energię i zasoby.

Pozytywnym przykładem ustalania ambitnych celów jest błyskawiczny sukces osiągnięty w ostatnich latach w zakresie redukcji emisji CO₂ w nowych samochodach osobowych. Wzrost efektywności paliwowej pomaga w równoważeniu konsekwencji dla kierowców w postaci wzrostu cen paliwa i przeciwnie do zarzutów podnoszonych podczas przedstawiania tych przepisów UE średnia cena nowych samochodów realnie spadła. Możemy także wziąć pod uwagę inwestycje czynione przez przedsiębiorstwa takie jak Rolls Royce na rzecz rozwoju bardziej efektywnych paliwowo silników samolotowych. Wykorzystujący najnowsze technologie i wysoce wyspecjalizowany przemysł wytwarzający niezbędne nam produkty w sposób, który wymaga wykorzystania mniejszej ilości zasobów i emituje mniej CO₂ w procesie produkcji, musi z całą pewnością być ambicją Europy. Zależy nam bowiem na prawdziwie „zielonej gospodarce”.

Niektóre energochłonne gałęzie przemysłu wyrażają obawy dotyczące ryzyka ucieczki emisji i przedsiębiorstw wycofujących się z Europy w celu uniknięcia wyższych kosztów wynikających z działań podejmowanych na rzecz redukcji emisji CO₂. Tego typu zmiany z pewnością nie byłyby dobre dla gospodarki Europy i w żadnym stopniu nie przyczyniłyby się do globalnego zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych. Gdyby takie przypadki miały miejsce, należałoby podjąć działania na rzecz ochrony lub kompensaty dla zainteresowanych gałęzi przemysłu. Nic nie wskazuje jednak na to, że ryzyko to jest realne. Powinniśmy wykazać się ostrożnością w odniesieniu do lobbystów przemysłowych chcących uzasadnić swe roszczenia pomocowe na podstawie fałszywych przesłanek.

Europa musi rozwinać zmysł szybkiego działania, bo w przeciwnym razie grozi jej przegranie wyścigu o utrzymanie konkurencyjnej gospodarki. Proces podejmowania decyzji zbyt często jest bardzo wolny przypominający czasem niewydolność decyzyjną. Potrzeba nam mniejszej liczby debat i większej liczby działań. Jeden przykład dobrze obrazuje ten problem. W marcu 2007 r. Rada Europejska podjęła decyzję o uruchomieniu do 2015 r. co najmniej 12 przedsięwzięć demonstracyjnych w zakresie wychwytywania i składowania dwutlenku węgla. Pięć lat później, w chwili przedstawiania niniejszego sprawozdania Parlamentowi, w dalszym ciągu nie została wyznaczona lokalizacja ani jednego zakładu demonstracyjnego, który mamy zamiar wspierać finansowo, nie mówiąc już o ogłaszaniu przetargów dotyczących umów. Na tle porównania powyższego stanu rzeczy z transformacyjnymi osiągnięciami Chin w tym samym okresie 5 lat Europa wygląda bardzo mizernie.

Działania decyzyjne mają zasadnicze znaczenie, jeśli UE nie chce pozostać w tyle. Przyjęcie przedmiotowego planu działania oraz wytyczenie ambitnych celów w zakresie rozwijania niskoemisyjnej gospodarki daje możliwość pobudzania postępu.

Uwagi

Treść projektu sprawozdania uwzględnia ograniczenia dotyczące długości tekstu określone przez Parlament. Zamierzeniem sprawozdawcy jest uzupełnienie zawartych w nim wniosków znaczną ilością poprawek.

Sprawozdawca z zainteresowaniem przyjmuje wiele sugestii udzielonych mu przez kolegów w Parlamencie Europejskim, przez przedstawicieli organizacji takich jak Amcham, Business

Europe, CAN-Europe, CCSA, Cement Industries, CEPI, Client Earth, ECF, E3G, Eurelectric, Eurogas, Europejskie Stowarzyszenie Aluminium, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, Europa, EWEA, First Solar, GIE, Globe International, LCVP, NFU, Pilkingtons, Prince of Wales Corporate Leaders' Group, Sandbag, Shell, Statoil, T&E oraz WWF; przez przedstawicieli rządów Francji, Holandii, Danii i Wielkiej Brytanii; oraz przez prof. Michaela Grubba, Michelę Beltracchi, Poppy Kalesi i Nicka Campbella. W sposób szczególny pragnie podziękować Sarze Deblock, Rogerowi Chadwickowi i Edwinowi Koekkoekowi za udzielone przez nich wskazówki.

Sprawozdawca ponosi wyłączną odpowiedzialność za wnioski, które zdecydował się zamieścić w swym projekcie sprawozdania.

24.11.2011

OPINIA KOMISJI PRZEMYSŁU, BADAŃ NAUKOWYCH I ENERGII

dla Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.
(2011/2095(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej (*): Mario Pirillo

(*) Procedura obejmująca zaangażowane komisje – art. 50 Regulaminu

WSKAZÓWKI

Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii zwraca się do Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. i uważa, że środki powinny być wprowadzane w skoordynowany, ekonomiczny i skuteczny sposób, z uwzględnieniem specyfiki państw członkowskich; podkreśla, że należy uwzględnić obecny kryzys finansowy i gospodarczy przy tworzeniu strategii politycznych zapewniających i wspierających początkowe nakłady inwestycyjne, które przyczyniają się do zwiększenia odnawialnych źródeł energii celem zmniejszenia kosztów energii w perspektywie długookresowej oraz poprawy efektywności energetycznej w dziedzinie zaopatrzenia w energię i transportu; podkreśla, że zrównoważona gospodarka niskoemisyjna daje duże możliwości wyjścia z kryzysu w zakresie wzrostu gospodarczego i większego zatrudnienia, szczególnie zielonych miejsc pracy;
2. przypomina, że długoterminowe koszty niepodejmowania działań zapobiegających zmianie klimatu znacznie przewyższają krótkoterminowe koszty podjęcia obecnie poważnych i zdecydowanych działań;

3. przypomina, że zapotrzebowanie na energię pierwotną na świecie wzrośnie o ponad 30% do roku 2035, co zwiększy globalną konkurencję o zasoby energetyczne;
4. uznaje, że zmiana klimatu jest kwestią globalną; podkreśla, że jednostronne działania nie są wystarczające do zmniejszenia poziomu emisji w wystarczająco szybkim tempie i że potrzebne jest duże zaangażowanie ze strony państw spoza UE; podkreśla, że UE musi w dalszym ciągu prowadzić konstruktywne działania w ramach globalnych negocjacji w dziedzinie klimatu oraz że konieczny jest dalszy rozwój europejskiej dyplomacji klimatycznej pod egidą ESDZ; ponownie podkreśla konieczność zawarcia międzynarodowego porozumienia dotyczącego okresu po roku 2012, powzięcia zdecydowanych i bardziej ambitnych zobowiązań przez wszystkie kraje rozwinięte oraz przyjęcia ambitnych i wystarczających celów zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych przez kraje o wysokim wskaźniku wzrostu gospodarczego; podkreśla, że głównym wyzwaniem dla zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej jest zapewnienie włączenia strategii w dziedzinie zmiany klimatu we wszystkie kluczowe obszary działalności związane z energią, transportem, rolnictwem, edukacją, innowacją itp.;
5. wzywa Komisję do ustalenia celów pośrednich na rok 2030 i 2040 w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych, w tym konkretnych celów sektorowych wraz z ambitnym harmonogramem; wzywa do większej spójności między wspólnotowymi programami i strategiami politycznymi, aby osiągnąć cele planu działania oraz zapewnić całkowite uwzględnienie jego priorytetów w nowych wieloletnich ramach finansowych na lata 2014–2020; stwierdza, że zwiększenie efektywności energetycznej o 20% pozwoliłoby UE na zmniejszenie własnych emisji CO₂ o 25% lub więcej do 2020 r. oraz że takie zmniejszenie byłoby nadal opłacalne w dążeniu do osiągnięcia długoterminowego celu zmniejszenia do roku 2050 emisji gazów cieplarnianych o 80–95% w stosunku do poziomów emisji z roku 1990; stwierdza, że, zgodnie z planem działania, mniej ambitne założenia spowodowałyby znacznie wyższe koszty w całym okresie; przypomina jednak, że opłacalność inwestycji należy zawsze oceniać w świetle budżetów państw członkowskich;
6. podkreśla, że Chiny są światowym liderem pod względem mocy zainstalowanych farm wiatrowych, że spośród dziesięciu czołowych producentów turbin wiatrowych znajdują się producenci chińscy i indyjscy oraz że Chiny i Tajwan wytwarzają obecnie większość światowych paneli fotowoltaicznych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podejmowania działań mających na celu propagowanie w UE ekologicznie wydajnego rozwoju i produkcji w zakresie tych technologii oraz nowych innowacyjnych technologii, które są niezbędne do osiągnięcia ambitnych celów związanych z ograniczeniem emisji gazów cieplarnianych;
7. wyraża nadzieję, że zostaną szybko ustanowione konkretne i wymierne cele sektorowe celem stworzenia klimatu zaufania i współpracy wśród prywatnych inwestorów, zachęcania ich do podejmowania działań oraz lepszego wykorzystania funduszy europejskich; podkreśla, że takie czynniki jak odnawialne źródła energii, innowacje oraz opracowywanie i wdrażanie przełomowych technologii przyczyniają się do zwalczania zmiany klimatu, a jednocześnie są pomocne w przekonywaniu partnerów UE na całym świecie, że zmniejszenie poziomu emisji bez spowodowania utraty konkurencyjności ani zagrożeń dla tworzenia miejsc pracy jest możliwe; uważa, że ważne jest, aby Europa i

państwa członkowskie służyły przykładem poprzez utworzenie systemu inwestowania w nowe, efektywne energetycznie i niskoemisyjne technologie; wzywa do umocnienia obecnych systemów finansowania w celu osiągnięcia celów zawartych w planie działania; jak również do niezwłocznego podjęcia dyskusji na temat koniecznych do uruchomienia instrumentów finansowych oraz do ułatwienia lepszej synergii między krajowymi a europejskimi programami finansowania; jest zdania, że programy finansowania z wielu źródeł mogą stanowić skuteczny instrument; podkreśla istotną rolę finansowania regionalnego i finansowania w ramach polityki spójności jako głównego instrumentu współfinansowania regionalnych środków przejścia na gospodarkę niskoemisyjną; uważa, że znaczną część finansowania na okres programowania 2014–2020 powinno się przeznaczyć na osiągnięcie celów przyjętych w planie działania do roku 2050;

8. zwraca uwagę na fakt, że UE i państwa członkowskie nie dokonały wystarczających inwestycji w środki zmniejszenia emisji CO₂ lub zwiększenia efektywności energetycznej w sektorze budownictwa i transportu; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeznaczenia większej ilości środków finansowych na zwiększenie efektywności energetycznej budynków oraz miejskich sieci grzewczych i chłodniczych zarówno podczas przeglądu obecnych ram finansowych, jak i w przyszłych wieloletnich ramach finansowych;
9. uważa, że osiągnięcie tych celów do 2050 r., bez uszczerbku dla własnych źródeł energii państw członkowskich, może prowadzić do zmniejszenia zużycia energii, wzrostu bezpieczeństwa i niezawodności dostaw energii oraz ograniczenia wahań cen energii, co zapewni tym samym uczciwe i konkurencyjne ceny energii dla konsumentów i przedsiębiorstw oraz przyczyni się do poprawy konkurencyjności UE i wzrostu zatrudnienia;
10. przypomina, że zgodnie z istniejącymi ocenami, nie jesteśmy blisko realizacji celu, jakim jest poprawa efektywności energetycznej oraz zmniejszenie zużycia energii o 20% w stosunku do prognoz na 2020 r.; wzywa do szybkiego działania, zwiększenia ambicji i silniejszego zaangażowania politycznego na rzecz osiągnięcia celów na rok 2020 i wyjścia poza horyzont roku 2020, poprzez dokonanie odpowiednich inwestycji; zgadza się z wnioskiem zawartym w planie działania Komisji, że strategię na rzecz efektywności energetycznej są kluczem do dalszego zmniejszenia emisji dwutlenku węgla; uważa zatem, że nie należy wykluczać wiążących celów; podkreśla, że środki na rzecz efektywności energetycznej prowadzą do tworzenia miejsc pracy, oszczędności dla gospodarki oraz zwiększenia bezpieczeństwa dostaw i konkurencyjności; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym priorytety określone we wniosku dotyczącym dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej służące zwiększeniu efektywności energetycznej we wszystkich sektorach, a zwłaszcza efektywności energetycznej budynków, dzięki renowacji istniejących budynków, ze szczególnym uwzględnieniem realizacji celu dotyczącego renowacji budynków publicznych; wzywa do zwiększenia zasobów i środków w celu uruchomienia nowych źródeł finansowania na poziomie europejskim i krajowym, w tym za pomocą nowych instrumentów finansowania; podkreśla znaczenie inwestycji prywatnych w celu przezwyciężenia obecnych ograniczeń budżetowych w sektorze publicznym;
11. podkreśla znaczenie badań i rozwoju dla rozwoju niskoemisyjnych i energooszczędnych

- technologii; wzywa UE do przyjęcia przewodniej roli w badaniach nad przyjaznymi środowisku i energooszczędnymi technologiami oraz prowadzenia bliskiej współpracy naukowej z międzynarodowymi partnerami, ze szczególnym uwzględnieniem badań nad czystymi i zrównoważonymi technologiami, które umożliwią osiągnięcie celów strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (EPSTE) do 2020 r., który stanowi inicjatywę przewodnią UE w dziedzinie technologii niskoemisyjnych; podkreśla, że konieczne jest zwiększenie funduszy na wszelkie badania nad energią w ramach programu Horyzont 2020, w szczególności zaś na badania nad energią odnawialną; przypomina, że obecne środki finansowe w dziedzinie energii stanowią jedynie 0,5% w budżecie UE na lata 2007–2013, co nie jest zgodne z priorytetami politycznymi UE;
12. w celu ograniczenia zanieczyszczeń powodowanych przez transport wzywa Komisję i państwa członkowskie do uznania za priorytet inwestycji w rozwój ogólnoeuropejskiej inteligentnej sieci energetycznej, która może wykorzystywać energię wytworzoną na szczeblu lokalnym i regionalnym, w tym ze źródeł odnawialnych, i która jest pomocna w rozwijaniu infrastruktury niezbędnej do korzystania z pojazdów z napędem elektrycznym, ;
13. podkreśla istotną rolę energii odnawialnej, również wytwarzanej za pomocą innowacyjnych technologii w tej dziedzinie, oraz pilną potrzebę stworzenia lepszych rozwiązań w zakresie przechowywania, zwiększenia wydajności energetycznej i zapewniania efektywnego przesyłu energii oraz przedsięwzięcia odpowiednich środków w zakresie infrastruktury; uznaje, że państwa członkowskie osiągnęły znaczący postęp w rozwijaniu odnawialnych źródeł energii od momentu przyjęcia wiążących celów na rok 2020; zwraca uwagę na znaczenie kontynuowania tego podejścia oraz przyjęcia dalszych wiążących celów dla odnawialnych źródeł energii na rok 2030, przy uwzględnieniu możliwości i skutków makroekonomicznych, które mogłyby z tego wynikać; podkreśla, że takie działania będzie pomocne w osiągnięciu celów na rok 2050, w zapewnieniu przemysłowi niezbędnej pewności inwestycyjnej, w istotnym obniżeniu emisji gazów cieplarnianych, w tworzeniu miejsc pracy, w promowaniu niezależności energetycznej UE oraz we wzmocnieniu jej przywódczej pozycji w dziedzinie technologii i innowacyjności przemysłu unijnego; podkreśla, że osiągnięcie celów określonych w krajowych planach działań w dziedzinie odnawialnych źródeł energii ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia ogólnych celów UE na rok 2050; uważa, że Komisja powinna podjąć działania, jeżeli cele krajowe nie zostaną osiągnięte;
14. podkreśla, że poprawa w zakresie efektywnego użytkowania zasobów poprzez np. recykling odpadów, lepsze gospodarowanie odpadami oraz zmianę zachowań odgrywa bardzo istotną rolę w osiąganiu celów strategicznych dotyczących zmniejszenia emisji CO₂;
15. ponownie podkreśla znaczenie zapewnienia bodźców dla inwestycji publicznych i prywatnych ukierunkowanych na zaprojektowanie i rozwinięcie technologii dających się łatwo powielać w celu poprawienia jakości oszczędzania energii i efektywności energetycznej;
16. przypomina, że konieczne będą modernizacja i rozwój energetycznych sieci przesyłowych, szczególnie do przesyłu energii ze źródeł odnawialnych wytworzonej na obszarach o dużym potencjale, takich jak morskie farmy wiatrowe na Morzu Północnym i

energia słoneczna w Europie Południowej, a także do przystosowania do zdecentralizowanego wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych;

17. wzywa państwa członkowskie oraz Komisję do przeznaczenia większej ilości zasobów na infrastrukturę energetyczną niezbędną do przejścia na zrównoważoną gospodarkę; podkreśla, że Europa powinna być najbardziej zaawansowana pod względem rozwijania norm i interoperacyjnych technologii internetowych powiązanych z energią oraz energooszczędnych zastosowań technologii informacyjno-komunikacyjnych, w szczególności inteligentnych sieci przesyłowych, pełnego i terminowego wprowadzania systemów dla inteligentnych domów, takich jak inteligentne liczniki przynoszące korzyści konsumentom oraz modernizacji i rozwoju wzajemnie połączonej europejskiej supersieci przesyłowej i infrastruktury LNG; w odniesieniu do wzajemnych połączeń regionalnych podkreśla konieczność uruchomienia planu inwestycyjnego w oparciu o pakiet UE w sprawie infrastruktury energetycznej, w celu zapewnienia dywersyfikacji źródeł zaopatrzenia w energię; wzywa Komisję do zaproponowania praktycznych rozwiązań służących skutecznej integracji dużych zasobów energii ze źródeł odnawialnych za pomocą zasad rynkowych, które umożliwią skuteczną i przejrzystą wymianę energii na skalę międzynarodową; wzywa zatem do szybkiej integracji i tworzenia transgranicznych rynków energii elektrycznej; uznaje pilną potrzebę stworzenia wizji długoterminowej, jako że stworzenie infrastruktury energetycznej o długim planowanym okresie eksploatacji wymaga wielu lat; z zadowoleniem przyjmuje skoncentrowanie proponowanego instrumentu „Łącząc Europę” na infrastrukturze energetycznej;
18. wzywa do zapewnienia stosowania art. 10 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych, w szczególności w zakresie inwestycji w badania i rozwój, a także do wysłania sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu;
19. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby ponaglały do szybszego wdrożenia porozumienia G20 w sprawie zlikwidowania dotacji dla paliw kopalnych; podkreśla, że do osiągnięcia pożądanego skutku wdrożenie musi być koordynowane na szczeblu międzynarodowym;
20. zauważa, że zgodnie z wnioskiem zawartym w planie działania, sektor energetyczny powinien być niemalże całkowicie bezemisyjny do 2050 r. (zmniejszenie emisji o 93–99%); uznaje, że z perspektywy przemysłu UE pierwsi inicjatorzy technologii niskoemisyjnych mają przewagę konkurencyjną w dzisiejszym i jutrzejszym świecie niskich emisji dwutlenku węgla; zauważa w związku z tym, że zmniejszenie emisji trzeba osiągnąć w sposób, który nie jest szkodliwy dla konkurencyjności UE i który pozwala zaradzić zagrożeniu ucieczką emisji gazów cieplarnianych, szczególnie w sektorach energochłonnych;
21. stwierdza, że na pozycji lidera zrównoważonych innowacji naukowych i technologicznych Europę zaczynają zastępować inne części świata, wskutek czego UE może utracić przywódczą pozycję w dziedzinie technologii i stać się importerem netto tych technologii i związanych z nimi produktów gotowych; podkreśla zatem znaczenie europejskiej wartości dodanej w zakresie opracowywania i wewnętrznego wdrażania technologii i produktów, w szczególności tych zwiększających efektywność energetyczną

i wykorzystujących odnawialne źródła energii;

22. zauważa, że zgodnie z prognozą MAE w sprawie sytuacji energetycznej na świecie w 2011 r. obejmującą zmniejszenie udziału energii jądrowej, przewidywany wzrost emisji CO₂ dla sektora energii będzie znaczenie wyższy w perspektywie średniookresowej ze względu na większe zużycie paliw kopalnych; uważa, że podjęta przez niektóre państwa członkowskie decyzja o zamknięciu kilku istniejących reaktorów jądrowych nie może być usprawiedliwieniem zmniejszenia poziomu ambicji ich obecnej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu; stwierdza, że według MAE osiągnięcie celu w postaci 2°C wymagałoby szybszego rozwijania i wprowadzania technologii CCS, zarówno w elektrowniach węglowych, jak i gazowych; zwraca jednak uwagę, że technologia CCS nadal znajduje się w fazie testowej i prekomercyjnej, tak więc należy rozważyć również rozwiązania alternatywne, opierające się np. na energii ze źródeł w dużym stopniu odnawialnych lub na efektywności energetycznej;

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	23.11.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 41 - : 0 0 : 7
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jean-Pierre Audy, Ivo Belet, Bendt Bendtsen, Jan Březina, Maria Da Graça Carvalho, Giles Chichester, Pilar del Castillo Vera, Vicky Ford, Adam Gierek, Norbert Glante, Robert Goebbels, Fiona Hall, Jacky Hénin, Edit Herczog, Kent Johansson, Romana Jordan Cizelj, Lena Kolarska-Bobińska, Béla Kovács, Philippe Lamberts, Angelika Niebler, Jaroslav Paška, Aldo Patriciello, Anni Podimata, Herbert Reul, Teresa Riera Madurell, Paul Rübig, Amalia Sartori, Francisco Sosa Wagner, Konrad Szymański, Patrizia Toia, Evžen Tošenovský, Ioannis A. Tsoukalas, Vladimir Urutchev, Kathleen Van Brempt, Alejo Vidal-Quadras, Henri Weber
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Satu Hassi, Jolanta Emilia Hibner, Yannick Jadot, Ivailo Kalfin, Seán Kelly, Holger Kraemer, Werner Langen, Alajos Mészáros, Mario Pirillo, Vladimír Remek
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Cristian Silviu Buşoi, Anna Hedh

6.10.2011

OPINIA KOMISJA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

dla Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

w sprawie planu działania na rzecz wprowadzenia gospodarki opartej na technologiach niskoemisyjnych do 2050 r.
(2011/2095(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Béla Glattfelder

WSKAZÓWKI

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi zwraca się do Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. uważa, że rolnictwo jest w stanie w dużym stopniu przyczynić się do rozwiązania problemu zmian klimatycznych poprzez tworzenie nowych miejsc pracy dzięki zielonemu wzrostowi i dostarczanie energii odnawialnej; podkreśla, że oczekuje się iż po 2013 r. WPR wzmocni tę tendencję; przyznaje, że w rolnictwie już znacznie zmniejszono emisje dzięki zwiększeniu wydajności produkcji; zauważa jednak, że chociaż na dłuższą metę potencjał zmniejszenia emisji w sektorze rolnictwa jest znaczny (do 2050 r. sektor rolny będzie w stanie zredukować emisje inne niż CO₂ o 42-49% w stosunku do poziomów z roku 1990) w porównaniu z innymi sektorami można go uznać za ograniczony; podkreśla, że konieczne jest odpowiednie zaangażowanie wszystkich krajów emitujących najwięcej zanieczyszczeń; zauważa, że na zmniejszeniu emisji gazów cieplarnianych w sektorze rolnym skorzystają wszyscy, ponieważ przyczyni się ono do poprawy długoterminowej pewności gospodarczej i agronomicznej rolników dzięki zwiększeniu odporności na skutki zmiany klimatu i zmniejszeniu eutrofizacji, a także niższym kosztom zewnętrznym zanieczyszczeń ponoszonym przez całe społeczeństwo;
2. podkreśla, że jasne cele w zakresie emisji będą bodźcem dla podejmowanych zawczasu potrzebnych inwestycji w badania naukowe i rozwój, opracowanie i wdrożenie

technologii niskoemisyjnych, oraz że określenie długoterminowej strategii ma zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania, że UE zmierza w kierunku osiągnięcia uzgodnionego celu w postaci zmniejszenia emisji do 2050 r.; wzywa Komisję do zaproponowania dla wszystkich odpowiednich sektorów, w tym sektora rolnego, średnioterminowych celów w zakresie zmniejszenia emisji na rok 2030 i 2040; uważa, że cele te powinny opierać się na krzywej zawartej pomiędzy obecnymi poziomami emisji, celem na 2020 r. oraz zmniejszeniem o 95%, które ma nastąpić do 2050 r.;

3. uważa, że długoterminową konkurencyjność można osiągnąć jedynie dzięki zdrowym, biologicznie zróżnicowanym agro-ekosystemom, które są odporne na zmiany klimatu, oraz poprzez należyte dbanie o ograniczone i ograniczone zasoby naturalne, takie jak gleba, woda i ziemia;
4. stwierdza, że przewidywane wysiłki na rzecz zmniejszenia emisji spowodują wzrost popytu na bioenergię; podkreśla duży potencjał sektora rolnego w przyczynieniu się do realizacji strategii „Europa 2020” poprzez zwiększenie produkcji zrównoważonej energii, takiej jak pochodząca z biomasy i biopaliw, dzięki czemu powstaną nowe miejsca pracy na obszarach wiejskich; w związku z tym domaga się większego uznania wkładu rolnictwa i leśnictwa przez zrównoważoną produkcję energii odnawialnych, które w bilansowaniu są obecnie dodawane do sektora energii, transportu i ciepłownictwa; podkreśla, że biomasa i biopaliwa muszą być wytwarzane w zrównoważony sposób, przy użyciu mocnych kryteriów zrównoważonego rozwoju, wydajnie i bez negatywnego oddziaływania na rynki rolno-spożywcze, ziemię, na której produkuje się żywność, na samą żywność i ceny ziemi, unikając karczowania i przekształcania cennych naturalnych ekosystemów;
5. podkreśla znaczenie nowych technologii dla rozwoju odnawialnych źródeł energii oraz produkcji bioenergi i wskazuje, że UE powinna korzystać ze wszystkich dostępnych innowacji, aby osiągnąć cele w zakresie ograniczenia emisji CO₂;
6. podkreśla, że zrównoważone wykorzystanie lasów przyczynia się do zmniejszenia emisji CO₂ i dlatego konieczne jest podjęcie w ramach drugiego filara polityki rolnej środków umożliwiających gospodarowanie lasami również na trudnych terenach;
7. przypomina, że w sytuacji gdy zasoby ziemi uprawnej na świecie zmniejszają się, a liczba ludności rośnie, działania wobec zmiany klimatu i potrzeba zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego na świecie stanowią podwójne wyzwanie, które trzeba realizować łącznie; podkreśla, że konieczność rozszerzenia produkcji z jednej strony i wymóg wychwytywania dwutlenku węgla w większym stopniu w glebie i biomase z drugiej nie mogą prowadzić do konfliktu celów;
8. stwierdza, że potrzebne jest podejście skoordynowane na skalę światową mające na celu zawarcie globalnej umowy w sprawie klimatu, tak by zapewnić równe warunki konkurencji z sektorami rolnymi w innych gospodarkach;
9. przypomina, że lepsze praktyki w rolnictwie i leśnictwie powinny zwiększyć zdolność tego sektora do zachowania i wychwytywania dwutlenku węgla w glebach i lasach; podkreśla jednocześnie fakt, że większość właścicieli lasów to rolnicy; podkreśla ponadto unijny cel wyhamowania wylesiania, które ma miejsce na całym świecie, w szczególności

w krajach rozwijających się, oraz powstrzymania kurczenia się światowej powierzchni lasów najpóźniej do 2030 r.;

10. podkreśla znaczenie opracowania odpowiednich środków lub mechanizmów umożliwiających faktyczne rozpoznanie pod względem finansowym roli, jaką rolnictwo i leśnictwo odgrywają w magazynowaniu dwutlenku węgla;
11. podkreśla, że Komisja powinna położyć nacisk na włączanie kwestii klimatu do głównego nurtu polityki, aby doprowadzić do spójności polityk w dziedzinach takich jak przemysł, badania naukowe, energia, różnorodność biologiczna, handel, rozwój, rolnictwo, innowacje, transport, dobrostan zwierząt oraz strategia „Europa 2020”; należyte i strategiczne zarządzanie potencjałem sektora rolnego pozwoliłoby Europie szybciej stać się konkurencyjnym podmiotem na arenie niskoemisyjnej gospodarki ogólnoswiatowej w przyszłości;
12. domaga się w WPR niezbędnych środków, m.in. funduszy na badania, wysiłków edukacyjnych, pomocy inwestycyjnej i innych inicjatyw opartych na zachętach, które wsparłyby i umożliwiły korzystanie z pozostałości rolnych i leśnych w produkcji zrównoważonej energii;
13. wzywa do uwzględnienia w ramach WPR celów dotyczących wykorzystania zrównoważonej energii;
14. podkreśla, że należy skrócić łańcuch żywnościowy oraz uczynić go bardziej przejrzystym i zachęcać do spożywania żywności lokalnie produkowanej, w tym udzielać wsparcia lokalnym i regionalnym rynkom, aby zmniejszyć poziom emisji spowodowanych transportem produktów rolnych; podkreśla, że przeniesienie europejskiej wielofunkcyjnej produkcji i przetwórstwa do krajów trzecich miałoby negatywny wpływ na tworzenie europejskiej wartości dodanej i realizację celów dotyczących klimatu;
15. wyraża ubolewanie, że zbyt wiele odpadów rolnych nie jest obecnie w pełni wykorzystywanych; jest zdania, że odpady rolne należy postrzegać jako zasoby; wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby przedstawiły krajowe strategie w sprawie konieczności lepszego zarządzania bioodpadami oraz produktami ubocznymi rolnictwa i leśnictwa; w związku z tym odnotowuje korzystanie z odpadów zwierzęcych, produktów ubocznych pochodzenia roślinnego i odpadów przetwórstwa, np. biokadzi fermentacyjnych, w produkcji energii w gospodarstwie, co jednocześnie zmniejsza także koszty produkcji ponoszone przez rolników;
16. zauważa, że z posiadaną obecnie wiedzą i dostępną techniką przedsiębiorstwa rolne mogą już teraz stać się samowystarczalne w zakresie energii, ponieważ mają możliwość zwiększenia zysków i osiągnięcia korzyści ekologicznych dzięki lokalnej produkcji bioenergii pochodzącej z odpadów organicznych;
17. zauważa, że w celu zapewnienia efektywnego gospodarowania zasobami rolników należy zachęcać do lepszego wykorzystania potencjału biogazu i produktów ubocznych biogazu w celu zastąpienia nawozów;
18. zauważa, że biopaliwa muszą odegrać wiodącą rolę w długofalowej strategii na rzecz

zastąpienia paliw kopalnych energią odnawialną; domaga się zwrócenia większej uwagi na wieloraki potencjał drewna w charakterze surowca jako źródła energii, zrównoważonego budulca i środka magazynowania dwutlenku węgla;

19. podkreśla, że w komisyjnych ramach regulujących użytkowanie gruntów, zmianę użytkowania gruntów i leśnictwo (LULUCF) należy unikać nadmiernej regulacji, która mogłaby ograniczyć możliwości UE w realizacji celów klimatycznych, zaś w obliczu różnorodności panującej w Europie należy przestrzegać zasady pomocniczości roli rządów lokalnych i krajowych;
20. podkreśla, że potrzebne są większe inwestycje w infrastrukturę energetyczną, taką jak inteligentne sieci i dystrybucja biogazu, żeby umożliwić zwiększoną produkcję energii ze źródeł odnawialnych;
21. opowiada się za tym, by środki UE, w tym z Funduszu na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, przeznaczano jedynie na efektywne energetycznie projekty na rzecz infrastruktury rolniczej, szczególnie projekty z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii, co pozwoli na zmniejszenie emisji dwutlenku węgla do poziomu jak najbliższego zeru;
22. podkreśla znaczenie neutralnej pod względem emisji CO₂ działalności rolniczej; wzywa Komisję do jej wspierania za pośrednictwem środków służących ekologizacji w ramach pierwszego filaru nowej WPR;
23. w tym kontekście podkreśla znaczenie przetwarzania obornika, dostarczającego nie tylko energii odnawialnej, lecz również zmniejszającego obciążenie dla środowiska i będącego substytutem nawozu sztucznego w formie koncentratu mineralnego; w związku z tym podkreśla, że uznanie obornika za źródło energii wymaga uznania przetworzonego obornika za substytut nawozu sztucznego w dyrektywie dotyczącej azotanów;
24. podkreśla pilną potrzebę przeprowadzenia dalszych badań w celu opracowania i włączenia do głównego nurtu polityki efektywnych klimatycznie praktyk rolniczych oraz mniej zanieczyszczających i wykorzystujących mniej energii metod rolniczych oraz wydajniejszego zużycia energii; ponadto odnotowuje, że istnieją już alternatywy o małym zanieczyszczeniu i dużej wydajności energetycznej; uważa, że badania naukowe i rozwój w tej dziedzinie są niezbędne do pełnej realizacji strategicznego planu w zakresie technologii energetycznej i wymagają one dodatkowych inwestycji; podkreśla, że w tym kontekście należy dopilnować, by wyniki badań były wykorzystywane w praktyce również na poziomie zakładów; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji mający na celu ustanowienie nowych ram badawczych w perspektywie 2020 r.;
25. uważa, że lepsze zarządzanie żywieniem zwierząt, m.in. wykorzystując rośliny o wysokiej zawartości białka w uprawach rotacyjnych oraz zwiększenie różnorodności roślin o wysokiej zawartości białka w stałych mieszankach paszowych, tak by więcej pasz zwierzęcych produkowano w samym gospodarstwie, może zmniejszyć uzależnienie od importu pasz zwierzęcych, co się wiąże z wysokimi kosztami emisyjnymi; uważa, że może to również zmniejszyć koszty pasz zwierzęcych ponoszone przez rolników, dzięki czemu będzie można zainwestować w lepsze gospodarowanie glebą poprzez zwiększenie zdolności retencyjnych gleby oraz zmniejszenie podatności na szkodniki;

26. podkreśla, że należy zwiększyć samowystarczalność energetyczną gospodarstw rolnych poprzez zachęty na rzecz energii odnawialnej produkowanej w gospodarstwie, takiej jak turbiny wiatrowe, panele słoneczne i technologia biofermentacji, tak by zmniejszyć koszty produkcji i zwiększyć ich pewność ekonomiczną dzięki udostępnieniu rolnikom alternatywnego źródła dochodów;

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	6.10.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 33 - : 3 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	John Stuart Agnew, Richard Ashworth, Liam Aylward, José Bové, Michel Dantin, Paolo De Castro, Albert Deß, Herbert Dorfmann, Lorenzo Fontana, Iratxe García Pérez, Béla Glattfelder, Martin Häusling, Esther Herranz García, Peter Jahr, Elisabeth Jeggle, Jarosław Kalinowski, Elisabeth Köstinger, Agnès Le Brun, Mairead McGuinness, Mariya Nedelcheva, James Nicholson, Rareş-Lucian Niculescu, Georgios Papastamkos, Marit Paulsen, Ulrike Rodust, Alfreds Rubiks, Giancarlo Scottà, Marc Tarabella, Janusz Wojciechowski
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Luís Paulo Alves, Spyros Danellis, Bas Eickhout, Ismail Ertug, Giovanni La Via, Astrid Lulling
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	George Sabin Cutaş, Pablo Zalba Bidegain

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	31.1.2012
Wynik głosowania końcowego	+ : 32 - : 24 0 : 5
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Elena Oana Antonescu, Kriton Arsenis, Sophie Auconie, Pilar Ayuso, Paolo Bartolozzi, Nessa Childers, Chris Davies, Esther de Lange, Anne Delvaux, Bas Eickhout, Edite Estrela, Jill Evans, Karl-Heinz Florenz, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Matthias Groote, Françoise Grossetête, Satu Hassi, Jolanta Emilia Hibner, Dan Jørgensen, Karin Kadenbach, Christa Kläß, Holger Krahmer, Jo Leinen, Peter Liese, Zofija Mazej Kukovič, Linda McAvan, Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė, Miroslav Ouzký, Gilles Pargneaux, Antonia Parvanova, Mario Pirillo, Pavel Poc, Anna Rosbach, Oreste Rossi, Carl Schlyter, Richard Seeber, Theodoros Skylakakis, Bogusław Sonik, Anja Weisgerber, Åsa Westlund, Glenis Willmott, Sabine Wils
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Margrete Auken, Christofer Fjellner, Julie Girling, Romana Jordan, Georgios Koumoutsakos, Riikka Manner, Marisa Matias, Miroslav Mikolášik, James Nicholson, Vittorio Prodi, Britta Reimers, Bart Staes, Csaba Sándor Tabajdi, Eleni Theoharous, Marita Ulvskog, Kathleen Van Brempt, Andrea Zannoni
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Sampo Terho